

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

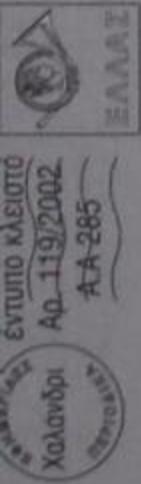
« ΙΣΒΦΡΦΩΣ »

ΕΝΤΥΠΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ & ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΙΩΤΩΝ

Τριμηνιαία έκδοση. Αύγουστος - Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 2002

Τιμής Ένεκεν - Τεύχος 10ο

Εντυπο κλειστό²⁰⁰²
Αρ. 119/2002
Α.Α. 285

Χαλανδρί²⁰⁰²
Επεισοδιακό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η επικοινωνία μας.	3-5
Η εξαετία, η συνάφεια, τα «συναφή αδικήματα» της Βάβως...	
και η αλήθεια της. Ελένη Παπαμιχαήλ	6-9
Ελληνική Παράδοση· Δημήτριος Βράνιστας	10-11
ΔΗΛΩΣΗ	12
Η κληρονομιά μας. Στ. Τσιάτσης	13
ΛΙΩΝΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ	14-15
Προς τους νέους μας	15-16
Αυγουστιάτικο αντάμωμα	16-20
«Ευ αγωνίζεσθαι»	20
Η Λειτουργία στα ξωκλήσια	20-22
Μια επίσκεψη	23
Αγαπημένο μου χωριό, ενθυμίσεις, έμπνευση. Σταυρ. Ζακοπούλου	23-25
Εκλογή ηγέτη... Επαμ. Σίμος	25-26
Οι υποψήφιοι	26-27
Φωτ. Εξωφύλλου	27
Αγαπητοί χωριανοί Χαρ. Γεράση Υποψήφιοι «Τ.Σ.»	28
Ομοσπονδία Αδελφοτήτων, Αγαπητοί συμπατριώτες,	29
Αίσιο τέλος!	30
Κοινωνικά	31
Οι άνθρωποι του τόπου μας	32

- Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν απαραίτητα θέσεις και απόψεις του περιοδικού, ούτε και οι συμμετέχοντες στο περιοδικό είναι απαραίτητο να συμφωνούν με τις απόψεις του. Για τα ανυπόγραφα την ευθύνη φέρει η διεύθυνση του περιοδικού.
- Επιτρέπεται η αναδημοσίευση και η μετάδοση όλου ή μέρους της έκδοσης, κατόπιν αδείας του εκδότη ή εφόσον αναγράφεται η πηγή.

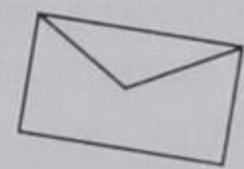
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής:

Παναγιώτης Στεφ. Ζακόπουλος
 Κρήτης 23 και Χαλκίδος-Κ. Χαλάνδρι Τ.Κ. 15231
 Τηλ. 010-6721822-Κιν. 0972733656
 και Αμάραντος Κονίτσης - Τ.Κ. 44100-Τηλ. 0655 0-23648

Υπεύθυνος τυπογραφείου:

Ευγενία Σπανού
 Ευριπίδου 87 - Fax:010-3214317

Η επικοινωνία μας

Σπυρίδων ΚΙΤΣΑΤΗΣ
Υποψήφιος Δήμαρχος Κόνιτσας
ΚΟΝΙΤΣΑ τηλ. 0945-933875

Κόνιτσα 21-08-2002

Κον Παναγιώτη Στεφ. Ζακόπουλο
Περιοδικό ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ «ΙΣΒΟΡΟΣ»
Κρήτης 23 & Χαλκίδος, Τ.Κ. 15231 ΑΘΗΝΑ

Αγαπητέ Φίλε Παναγιώτη,

Θεωρώ για μένα ιδιαίτερη τιμή την αποστολή του τριμηνιαίου περιοδικού σου το οποίο, οφείλω να πω, ότι το διαβάζω με πολύ προσοχή.

Θέλεις το συμπαθητικό του στήσιμο, θέλεις το ύφος που χρησιμοποιείς, θέλεις το περιεχόμενό του που μου σκαλίζει παλιές θύμισες και με φέρνει κοντά στις ρίζες μου, θέλεις όλα αυτά μαζί, το περιοδικό σου με «υποχρεώνει» όχι μόνο να το διαβάζω αλλά και να το μελετώ. Τέτοιες προσπάθειες, απόλυτα ανιδιοτελείς, μόνο επαίνους μπορούν να αποσπάσουν και σε συγχαίρω θερμά γι αυτό. Ιδιαίτερα όταν οι προσπάθειες θέλουν να τονίσουν την ομορφιά και την ζωντάνια του χθες πάνω στις οποίες αξίζει να χτίσουν οι νεότεροι ένα εξαιρετικό αύριο.

Όταν προ 20ετίας επισκέφθηκα τα λουτρά μας με έναν Ούγγρο Γεωλόγο, Καθηγητή Πανεπιστημίου, μου είπε: «Πέστο και στους συγχωριανούς σου ότι κοιμόσαστε πάνω στο χρυσάφι και εσείς απλά... ροχαλίζετε. Ξυπνήστε και αναδείξτε αυτό που η φύση πλουσιοπάροχά σας χαρίζει» και εννοούσε την αξιοποίηση των λουτρών μας.

Η σημερινή κατάσταση στην οποία βρίσκεται όλο το σύστημα που λέγεται Λουτρά Καβασίλων και Αμαράντου είναι, κατά γενική ομολογία, επιεικώς Απαράδεκτη.

Ο καρόδρομος που υποτίθεται ότι συνδέει εν έτη 2002 τα λουτρά με την Κόνιτσα, η παντελής έλλειψη έργων υποδομής, τα ημιτελή επί έτη κτίρια και η κατάσταση των λουτήρων, μόνο **τριτοκοσμικού επιπέδου παροχές** μπορούν να εξασφαλίσουν, τόσο στους ντόπιους που επενδύουν εκεί όσο και στους επισκέπτες-λουόμενους και μη-που θέλουν να αφήσουν τον οβολό τους.

Αντίστοιχες μονάδες στο εσωτερικό και στο εξωτερικό αποτελούν την **χρυσοφόρα κότα** που στηρίζει την οικονομία της ευρύτερης περιοχής και εξασφαλίζει δουλειά σε πλήθος νέων κάθε επαγγελματικής ειδικότητας. Πολλές δορυφορικές μονάδες λειτουργούν και εξαρτούν την βιωσιμότητά τους από την ανάδειξη μιας περιοχής ως «**λουτρόπολης**».

Φίλε Παναγιώτη,

Από την πρώτη ημέρα των προγραμματικών μου δηλώσεων, ως υποψήφιου δημάρχου Κόνιτσας, τόνισα ότι το μέλλον του τόπου μας-τον οποίο τόσο αγαπούμε-βρίσκεται στην

αξιοποίηση των λουτρών μας. Πρόκειται για το **Θείο Δώρο** που εμείς ακόμη διατηρούμε «συσκευασμένο» και ανεκμετάλλευτο.

Προσωπικά έχω θέσει σαν **Όραμα** να ονομασθεί η **Κόνιτσα «Λουτρόπολη»** και για την εξυπηρέτηση αυτού του σκοπού είμαι διατεθειμένος να αγωνισθώ με όλες μου τις δυνάμεις. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι θα το πετύχω και την πεποίθηση μου αυτή την στηρίζω στην τεράστια δυναμική που έχουν τα λουτρά μας και το μοναδικό φυσικό περιβάλλον τους.

Με ένα τέτοιο «Θείο Δώρο» πιστεύω πως ήλθε η ώρα να απαιτούμε από τον Δήμο και την Πολιτεία και να σταματήσουμε να επαιτούμε.

Ήλθε η ώρα να φροντίσει η Πολιτεία για την αξιοποίηση των λουτρών και για την **ασφάλεια του χωριού μας** και να μην εθελοτυφλεί μπροστά σε όσα διαρκώς συμβαίνουν. Ζωές, κατοικίες και επενδύσεις βρίσκονται κυριολεκτικά στο έλεος και τις διαθέσεις επιδρομέων, με την επίσημη Πολιτεία να... κατανοεί το πρόβλημα αλλά να αδυνατεί να ασχοληθεί με την επίλυσή του.

Φίλε Παναγιώτη,

Επειδή το περιοδικό σου δεν πρέπει να γίνει άμβωνας προεκλογικών θέσεων, πιθανώς και αντιπαραθέσεων, επέτρεψέ μου, σεβόμενος το περιορισμένο της ύλης σου, να μην αναπτύξω περισσότερο τα παραπάνω θέματα μήτε να επεκταθώ και σε άλλα θέματα που αφορούν τα χωριά μας, τα οποία θέματα και γνωστά είναι και εύκολα επιλύονται, **αρκεί οι κρατούντες να έχουν «ευήκοον ους».**

Σε κάθε όμως περίπτωση είμαι κοντά σου, με την αυριανή μου δε ιδιότητα του **Δημάρχου Κόνιτσας**, ιδιότητα την οποία πιστεύω θα μου εμπιστευθούν όλοι οι συμπατριώτες μου στις ερχόμενες Δημοτικές Εκλογές του Οκτωβρίου, πιστεύω ότι η συνεργασία μας θα είναι και ειλικρινής και εποικοδομητική ώστε **να φανώ και εγώ χρήσιμος** στην επίλυση των προβλημάτων του χωριού μας.

Με Φιλικούς Χαιρετισμούς
Σπύρος Ευαγγ. Κιτσάτης

Αγαπητέ κύριε Κιτσάτη

Η επιστολή σας και η αποδοχή του περιοδικού, αποτελούν ιδιαίτερη τιμή για μένα. Τα υπέροχα λόγια σας με οπλίζουν με την απαραίτητη δύναμη που χρειάζομαι για τη συνέχειά του.

Και βεβαίως ούτε και γω επιθυμώ να γίνει το «περιοδικό» στίβος αντιπαραθέσεων, αλλά προσωπικά μπορώ να εκφράσω την εκτίμησή μου για το ακέραιο του χαρακτήρα σας.

Για την βιοτική πείρα και την ηθική σας εγερσιμότητα. Και το πόσο απαραίτητα είναι όλα αυτά, σ' ένα τόπο με συσσωρευμένα κι άλυτα, τα πάμπολλα προβλήματά του.

- Η ζωή μιας κοινωνίας αρχίζει από τον ηγέτη της και τελειώνει σ' αυτόν. Αυτός σφραγίζει την εποχή του με τη μεγαλοσύνη ή τη μικρότητα, την υπερηφάνεια ή την ευτέλεια, την ανιδιοτέλεια ή την συμφεροντολοτρεία, την αξιοσύνη ή την αναξιότητα. Το λαϊκό σύνολο παραμένει κατά βάση αχώριστο. Αναζητώντας με λαχτάρα να βρει ό, τι καλύτερο ό, τι ηθικότερο. Να αφεθεί επάνω του με εμπιστοσύνη και σεβασμό, για να το οδηγήσει σε

καλύτερες ημέρες. Έχει ανάγκη ο κόσμος μας από ευαίσθητους και διορατικούς, από δημιουργικούς και επιτυχημένους, για να αναστηλωθούν τα παραπαίοντα και κατεδαφισμένα. Να προκαλέσουν τον ανάλογο σεβασμό στους ελάχιστους εναπομείναντες νέους μας προς τους θεσμούς και τη γενέθλιο γη, για να πάψουν να είναι αντικείμενο μυκτηρισμού και αποστροφής.

Θέλουμε μπροστάρηδες στιβαρούς, για να σταματήσουμε να νιώθουμε ανήμποροι κι αποκαρδιωμένοι, για να συστρατευθεί όλο το αξιόλογο δυναμικό, ν' ανοίξουν τα μάτια των απλών ανθρώπων, των αθώων και να γεμίσουν με φωτεινούς οραματισμούς με αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση. Ν' απαλλαχτούμε από τον ημετερισμό, να βγει ο τόπος από τα σκοτάδια της ερημιάς και της μιζέριας, της επαρχιώτικης μειονεξίας και να οδηγηθεί στη φωτεινή δημιουργική λεωφόρο.

Εύχομαι καλή επιτυχία των στόχων και των οραμάτων σας.

Με σεβασμό και εκτίμηση
Παναγιώτης Στ. Ζακόπουλος

Με τα λίγα που ξέρω

Κύριον Ζακόπουλον με λιγοστούς ακόμα πατριώτες και στρατιώτες για το χωριό αυτό που λέγεται Αμάραντος που καίγεται η καρδιά τους μην χαθούν τα ήθη και η παράδοση. Δεν πρέπει η περιουσία ενός χωριού να μοιράζεται για ένα Δήμο του Καποδίστρια. Σαν «ξένος» ντρέπομαι...

Συγχαρητήρια στον κύριο Ζακόπουλο με τους λιγοστούς υποστηρικτές πατριώτες για τον αγώνα που γίνεται με τους εκλεκτούς πατριώτες του Πολιτιστικού Συλλόγου. Το περιοδικό «AMAPANTOS» το διάβασα όλο.

Και εκτιμώ όσους προέβαλαν και αγωνίζονται να σώσουν το χωριό τους.

Με αγάπη
Πανίκογλου Χρήστος
Νέα Σαμψούντα
Πρεβέζης

Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Εσείς λέτε ότι γνωρίζεται λίγα. Με το κείμενό σας όμως, δείξατε τη συμπυκνωμένη σοφία σας, τη συγκροτημένη σκέψη σας και τον ακέραιο χαρακτήρα σας, τα τόσο πολύτιμα για μας.

Με σεβασμό και αγάπη
Παναγιώτης Ζακόπουλος

Σημείωση: Τα κείμενα των σελίδων 25, 14, 5 με τίτλο «Εκλογή ηγέτη», «Λιώντος Θεόδωρος» και «Με τα λίγα που ξέρω» παρεδόθησαν στον κ. Γεώργιο Παναγιωτίδη στα Λουτρά, ο οποίος μου τα έστειλε και τον ευχαριστώ.

Η εξαετία, η συνάφεια, τα «συναφή αδικήματα» της βάβως... και η αλήθεια της

Όταν ενοχοποιώ τον εαυτό μου, γιατί δεν αντιστέκομαι όσο θα έπρεπε στις σκληρές και επώδυνες πολιτικές των «διοικούντων»...

Όταν δεν κατανοώ, τα γιατί και τα πρέπει, της «ίσης» μεταχείρισης, ανάμεσα στους πολίτες του κέντρου και στους πολίτες της περιφέρειας...

Όταν η αλήθεια της καθημερινότητας, αλέθεται στις μυλόπετρες της πολιτικής «ευταξίας»...

Τότε αναζητώ τη βάβω. Εκείνη που είχε μιλήσει κάποτε για τον «Καποδίστρια», σταράτα και σκληρά. Εκείνη, που είχε καταθέσει τη δική της αλήθεια, που δεν είναι ίδια με την αλήθεια των «αλλωνώνε»... Τη βάβω αναζητώ. Τη βάβω, σύμβολο. Υπαρκτή ή ανύπαρκτη, δεν έχει σημασία. Τη γυναίκα, άντρα, άνθρωπο, το φύλο δεν έχει σημασία. Τη βάβω της Ηπείρου, της ορεινής και μεθόριας Ελλάδας, ο τόπος δεν έχει καμία σημασία.

Τη μορφή την αγέρωχη, τη σκληρή, που με ακολουθεί, με στηρίζει, με κρίνει, με καταγγέλλει, με κατανοεί, στα δύσκολα, τα άδικα, τα παράλογα... Τη βάβω αναζητώ, που δίχως να το ξέρει, με έμαθε να νοιάζομαι γι' αυτόν τον τόπο, να ακούω τους ψιθύρους και τις κραυγές του, να νιώθω τη φλέβα της ζωής, να ταξιδεύω τις ελπίδες και τα όνειρά μου, πέρα από τον κλειστό ορίζοντα...

Τη βάβω τη Χρυσαυγή, τη Μέλιω, τη Δέσπω... από το Πληκάτι, τη Φούρκα, το Δίστρατο, τα Τζουμέρκα, το Πωγώνι, το Σούλι...

Εκείνη που συναντάς στο πανηγύρι της Παναγιάς, με το «σεμνό», στρωτό χορό. Εκείνη που συναντάς μέσα στο καταχείμωνο, να «κρατάει» τη φωτιά στις κόχες των έρημων, πέτρινων σπιτιών. Να «κρατάει» ανοιχτές τις ρούγες, τα μπακαλιά και τους καφενέδες. Να δουλεύει, παρ' όλα τα χρόνια της, παρ' όλη την απομόνωσή της και την πίκρα της. Να προσφέρει στην τοπική οικονομία, στον πολιτισμό, στην κοινωνία...

Την αναζήτησα λοιπόν και τη βρήκα, πάνω στο Γράμμο. Δίπλα στην «πυραμίδα», κοντά στο μύθο του δράκου, στα όρια αυτού του τόπου, στα όρια της αντοχής, της στέρησης και της οδύνης...

Να την ακούσω ήθελα. Να μιλάει για την δική της αλήθεια. Σταράτα, ωμά, κοφτά. Δίκοπα λόγια, λέξεις σκληρές, που σε ματώνουν, λέξεις λεπτίδια, δίχως ορολογίες και έννοιες πολύπλοκες...

Είχα κουραστεί να ανοίγω λεξικά, να συζητώ με λογιστές και «λογικούς», για τα νέα

φορολογικά μέτρα. Είχα εξαντλήσει την ετυμολογική προσέγγιση για τη «συνάφεια». Είχα αγανακτήσει με την αδικία της «εξαετίας» και είχα καταλήξει, πως την αυθεντική ερμηνεία, θα μου την πρόσφερε και πάλι η βάβω. Με το δικό της, μοναδικό τρόπο, κοιτάζοντάς με ίσια μέσα στα μάτια...

Το μπακαλιό άδειο. Απόβραδο, με μια βροχή να κρέμεται ανάμεσα στο Γράμμο και στο Σαραντάπορο. Ετοιμόγεννη και απειλητική, να αποκλείει την πρόσβαση από τις αμέτρητες νεροφαγιές...

Με καλωσόρισε, όπως πάντα. Με ένα βλέμμα χαρμολύπης, που με τρυπούσε και με τρόμαζε. Ποτέ δεν το κατάλαβα, δεν το διάβασα εκείνο το βλέμμα. Με αγαπούσε, το ήξερα. Γιατί, δίχως να το έχουμε ομολογήσει μεταξύ μας, ποτέ δεν συναντηθήκαμε για «αλισβερίσι», αλλά από ανάγκη ψυχής. Κυρίως εγώ. Εκείνη είχε την αυτάρκειά της, όπως οι πρωτόγονοι.

Εξασφαλισμένη και σίγουρη, για τα «πρέπει» και τα «μπορεί» της. Είχε τον καφενέ, το «κάστρο» της. Με τα αποικιακά, τα ματζούνια και τα ροσόλια της και όλα τα χρειαζούμενα, για το Δημοτικό Διαμέρισμα-ποτέ δεν την αγάπησε αυτή τη λέξη-μου είχε πει κάποτε... Είχε το ρακί και τα ξυνάδια της, πάντα έτοιμα, για τον περαστικό, τον «πελάτη», το λαθραίο της ζωής. Σμιλεμένη από το χρόνο και τα βάσανα, ήξερε να αντέχει θύελλες, κακοτυχίες, αναποδιές. Ήξερε να αντιμετωπίζει εξαετίες, συνάφειες, παράλογες πολιτικές, οδυνηρές και άφιλες για την ίδια και για τους άλλους, που γεννήθηκαν και γέρασαν στα όρια της αγωνίας, του μόχθου και της προσφοράς...

Μου έβαλε ρακί στο σκαλιστό ποτηράκι, ενθύμιο απ' τη Βλαχιά. Μου έφερε και τη μυρωδάτη αρμιά με το μπούκοβο.

- Μας θυμάσαι, πότε-πότε!... ήξερε να πληρώνει για την αμέλεια και την ασυνείδητη λήθη μου.

- Δεν πάτε καλά! Έτσι να πεις στους τρανούς κει σακάτω!

- Τι ναι τούτα τα καμώματα πάλι; για μπρούκληδες μας πέρασαν;

- Να πλερώσουμε, λέει, για τη 'πταετία!... σάματις χούντα μου' κούγεται!

- Όχι επταετία, Χρυσαυγή, εξαετία.

- Δε διαφέρει, τι επτά, τι έξη. Μένανες χούντα μου μυρίζει. Κάτι σα το «δραγάτικο». Τότενες που οι δραγάτες και οι χωροφυλακέοι, είχανε κάμει τα μπακαλιά μας, κονάκια μας. Λες και τα'χαμε μισιακά και χωρίς να χρωστάμε, πλερώναμε. Ολημερίς κι ολονυχτίς πλερώναμε. Με γαλοτύρι, με ρακί, με όγριο, με πέτσους... κι όχνα δε βγάναμε! Έχω πληρώσει εγώ το «δραγάτικο»!...

- Έτσι και τούτο το 'χνερι! Μου μήνυσε το ανιψίδι μου από την πόλη. Να πλερώσω λέει-για τα περασμένα... Στο κράτος-λέει-λες και δουλέψαμε αντάμα το καφενέ.

- Έλα, βρε βάβω. Όλοι χρωστάμε στο κράτος. Γιατί όλοι, ίσως το κλέψαμε λιγουλάκι αυτά τα χρόνια...

- Α!, για δες κόρη μου! Γω δεν έκλεψα κανένανε ποτές μου! Δε χρωστάω σε κανένα. Και δαύτο το μπακαλιό, είναι η ψυχή μου. Δω, μέσα, σφαλίστηκε η μοίρα μου. Έξη μηνώνε νύφη, χήρα το κατόπι, μονάχη μου, τράνεψα το καφοπταΐδι, που μου φύτεψε ο 'σχωρεμένος... Μονάχη μου, διαφέντεψα και ζωντανά και μπακαλιό και καφενέ. Σα μουλάρι, ζαλικωνόμουνα τα χρειαζούμενα! Όρες με το ποδάρι από σακάτω...

- Είναι πολιτική απόφαση Χρυσαυγή. Όλοι πρέπει να πληρώσουμε, να βοηθήσουμε για

το καλό του τόπου, για το καλό μας... να συμβάλλουμε. Πώς να στο πω... όλα τούτα τα χρόνια... ίσως δεν είμαστε απόλυτα εντάξει, απέναντι στο Κράτος.....

Άστραψε και βρόντηξε η Χρυσαυγή! Λες και κάλεσε με μιας, όλους τους δράκους από τη λίμνη. Άστραψε και βρόντηξε η βάβω! Όρθια να λύνει και να δένει το μαύρο τσεμπέρι της, δείγμα μεγίστης οργής, το χιλιοδιπλωμένο... Παναγιά και δράκαινα μαζί, έτοιμη λες, να πάρει το ντουφέκι, να πολεμήσει τον εχθρό που 'ρθε ξαφνικά να της πάρει το μπακαλιό, το βιός της, τη ψυχή της.

Η βάβω, η αντρογυναίκα του Γράμμου, της Ηπείρου, του κάθε σκληρού τόπου, η βάβω, που έκανε την ισοτιμία πράξη, πριν οποιαδήποτε Βάσω ή Βασούλα την κάνει «ποσόστωση».

- Ποιος κράτος, κυρά μου! Τούτο το χαμπέρι δε το νογάω και σχώρα με. Γιατί τάχατες να πλερώσω; Γκληματίας είμαι, τι κακό έκαμα, τι λάθος, τι 'δικημα στον κράτο;

- Γιατί να πλερώσω γω, για ξαετίες και τα τοιαύτα; Μήπως για τη γροτική σύνταξη ή την άλληνε απ' την Αντίσταση που 'κομη τη καρτεράω; Μήπως, τάχατες για το γιατρό, που 'ρχεται μια στη χάση, μια στη πιάση; Μήπως για τη μοναξιά, που μας τρυπάει, τα ερμοκόκκαλα το χειμώνα, με δυο μπόγια χιόνι;

- Ποιος κράτος μας τήραξε δω σαπάνω, πε μου! Για δαύτο σου λέγω! Να τους τα πας τα μαντάτα. Και μη 'κούγω κουβέντα για τους τρανούς...

- Ήρθε πρότινος, ένας 'ποψήφιος, λέει. Κορδωμένος, λουσάτος, γυαλιστερός. Έκοβε «χοντρές» στο καφενέ. Ήρθε να δει-λέει-από σιμά, πως τα πορεύουμε δω πάνω..

Αφού ρούπωσε μπρούσκο και πρατίνα στα κάρβουνα, μας είπε πως δεν είναι δίκιο, που ο κράτος μας έχει λησμονημένους.

- Πως τόπε, να δεις! Α ναι! «Σεις είστε ήρωες! Πρέπει το κράτος να σας.. 'πιδοτάει», έτσι τόπε. Αντίς για μια 'γροτική δηλαδίς, δύο πρέπει να σας δώνει, ο κράτος!

Για τη σημαία-λέει-που κρατάμε στα σύνορα...

- «Τούτο που πράττετε να κρατάτε μπακαλιά και καφενέδες, δω πάνω, στα τρόχαλα-λέει-είναι λειτουργία»...

- Λειτούργημα, βάβω, τη διόρθωσα.

- Το ίδιο κάνει! Το κατόπι-που λες-μας έταξε, πως σα πιστρέψει στη πρωτεύουσα, θα πράξει τα «δέοντα», έτσι είπε... Άλλα με το τάξιμο, δε χάνει κανένας τίποτις. Το νογάω καλά τούτο, χρόνια τώρα... όλοι τάζουνε... και μόλις τους ξεπροβοδήσουνε, μόλις περάσουνε το μύλο, πάησαν όλα, τα πήρε το αυλάκι... και ύστερις, να η 'πιδότηση, να οι ξαετίες... Έτσι κόρη μου, μας 'πιδοτάνε οι τρανοί...

- Στο πογραμμίζω όμως, και κράτα το! Η βάβω η Χρυσαυγή από το Γράμμο, που 'γινε ένα με τις έρμες τις πέτρες, που δε ταράχτηκε απ' το κονάκι της, που δε στόχησε τα 'κονίσματά της... δε πλερώνει σε κανένα κράτος.

Ούτε ξαετίες, ούτε πταετίες, ούτε τίποτις!... Ένα τραί έχω, ας έρθουν να το πάρουν, να κλείσω τα κιτάπια μου. Τους δίνω το τραί μου και ξοφλάω!...

Μα τήρα κόρη μου! Και στον άλλονε μαχαλά σαν πας, που 'ναι πιο νιούτσικοι, τα ίδια θα σου μολογήσουν. Έχει μαυρίσει η ψυχή τους από τ' άδικο. Προφές, είπανε πως θα κάψουνε τους καφενέδες και τα μπακαλιά τους, για να δούμε-λέει-που θα «παίρνουνε» το Σαμαντάκα οι τρανοί, όταν έρχονται από τις πόλεις και θέλουν να ξεντουχώσουνε...

Γω πάντως, η βάβω, τους στέλω χαιρετίσματα. Τούτη τη βολά θα τους μαυρίσουμε!

Έτσι θα... 'πιδοτήσουμε, μεις το κράτος! Μεις δε προσκυνάμε κανένανε τρανό, δεν έχουμε χρεία. Το ριζικό μας είναι με τα 'γριμια και τα ζουλάπια του λόγγου.....

Εκείνο το απόβραδο, ήπια όλο το ρακί της Χρυσαυγής. Άλλα δε μέθυσα από δάύτο! Ο κόμπος στο στομάχι μου και η θολούρα μου, ήταν από την αλήθεια της βάβως! Ήταν από την πίκρα που στάλαζε το βλέμμα της! Έτσι, καθώς με κοίταζε, ίσια μέσα στα μάτια, ίσια μέσα στην ψυχή.

Με 'κείνο το βλέμμα της Γερακίνας, που δε καταδέχεται μισές αλήθειες και συμβιβασμούς. Που δε ξέρει να ερμηνεύει έννοιες και λέξεις «πρωτευουσιάνικες», αλλά που προσεγγίζει την ουσία των πραγμάτων αυθεντικά, όπως το νερό, όταν σμιλεύει την πέτρα... Ο κόμπος στην ψυχή μου, ήταν από την δική μου ενοχή απέναντί της. Γιατί δεν τόλμησα να κραυγάσω όσο θα έπρεπε. Γιατί συναίνεσα, ίσως χωρίς να το θέλω, να γίνουμε όλοι «ίσοι».

Γιατί δεν αντιστάθηκα, όσο θα έπρεπε, σε μια παράλογη και άδικη πολιτική, που «εξισώνει» την Αθήνα, τα Γιάννενα, το Πληκάτι, υπολογίζοντας αριθμούς, δείκτες και όχι ανθρώπους. Που επιβάλλει εξαετίες, συνάφειες και «συναφή» αδικήματα στη βάβω τη Χρυσαυγή, τη Μέλιω, τον Κούκη, το Γούλα, το Γιάγκο...

Να γίνουμε όλοι «ίσοι», να πληρώνουμε «ίσα», να συμβάλλουμε «ίσα» να αδικούμαστε άνισα. Χωρίς τις διαφορές, τις μικρές, τις μεγάλες, τις τρομακτικές διαφορές, που χωρίζουν τη Χρυσαυγή από το Πληκάτι... από την κυρία Χρύσα από το Παγκράτι...

Να απολογηθώ λοιπόν ζητάω, ίσως χωρίς να φταίω, απέναντι στη βάβω. Στη βάβω σύμβολο, στη βάβω άνθρωπο. Απέναντι στον ανώνυμο ορεινό και μεθόριο πολίτη, από το Πληκάτι, τη Φούρκα, τις Χιονάδες, τα Τζουμέρκα, το Σούλι, το Πωγώνι...

Να απολογηθώ ζητάω, για την πολιτική των «τρανών» που δε «νογάνε» τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τα όνειρα των ορεινών και μεθόριων. Δε «νογάνε» τις στερήσεις, τις οδύνες και την προσφορά τους... Και απαιτούν να πληρώνουν στο κράτος βαρύ τίμημα. Ενώ ο «κράτος» ανέκαθεν τους χρωστάει, που αντέχουν να ζουν, να δρουν και να παράγουν στην άκρη αυτή... Εξαετία, συνάφεια, οικονομικά μέτρα, ρυθμίσεις! Η βάβω η Χρυσαυγή, ο Κούκης, ο Γούλας, η Δέσπω, ο κάθε ορεινός και μεθόριος θα εκδικηθεί... Γιατί δε νιώθουν, όλοι αυτοί, ότι φορο..διαφεύγουν από πουθενά. Άλλα αντίθετα, ο «κράτος» διαφεύγει από κοντά τους, από τις υποχρεώσεις και από τις ευθύνες του, απέναντί τους.

Γιατί ποτέ δεν τόλμησε, να 'ρθει μέσα στο καταχείμωνο, να νοιαστεί, πως περνάνε τις μέρες και τις νύχτες τους, πάνω στα σκληρά χώματα της Ηπείρου, της Ελλάδας...

Γιατί ποτέ δεν τόλμησε να ανοίξει το σεντούκι της ψυχής της βάβως, να δει τα μυστικά που κρύβει. Ανάμεσα στα υφαντά κιλίμια και τα φίλτρα της. Δε γεύτηκε ποτέ το βάλσαμο που στάζει, όταν μοιρολογάει τους πεθαμένους και τους ξενιτεμένους της...

Για τούτο, δε θα τολμήσει κανείς «τρανός» να κοιτάξει τη βάβω, ίσια μέσα στα μαύρα μάτια της. Να φτάσει στην ψυχή της, να λύσει το τσεμπέρι της το χιλιοδιπλωμένο, έτσι για να μάθει τη δική της αλήθεια... την απλή, ανθρώπινη αλήθεια... την αλήθεια όλων των ορεινών και μεθόριων ανθρώπων αυτού του σκληρού αλλά πανέμορφου τόπου.

Ελένη Παπαμιχαήλ

Στη φωτογραφία είναι η κ. Μελπομένη Γιαννάκη (Μέλιω)
από το φωτ. αρχείο του περιοδικού.

Ελληνική Παράδοση

(Ομιλία που εκφωνήθηκε στο 5ο δωδεκαθέσιο Δημοτικό Σχολείο Αχαρνών (Μενιδίου) το 1975 από τον Διδάσκαλο κ. Δημήτριο Βράνιστα και είναι πάντα επίκαιρη).

Ελλάς το μεγαλείο σου βασίλεμα δεν έχει.

Είσαι μια χώρα μικρή σε έκταση αλλά χιλιοτραγουδισμένη και ένδοξη σε ιστορία.

Ανάπτυξες έναν ωραιότατο Ελληνικό πολιτισμό πνευματικό και τεχνικό και σήμερα είσαι περήφανη γιατί τον βλέπεις να αγκαλιάζει όλους σχεδόν τους λαούς της γης.

Κράτησες όμως και για τον εαυτό σου κάτι που είναι κρυφό καμάρι.

Κράτησες τα ήθη και έθιμα, τους θρύλους και τις παραδόσεις, τους λεβέντικους Ελληνικούς χορούς και τα πανηγύρια, την Ελληνική γλώσσα, τις θρησκευτικές τελετές· κράτησες τα υπέροχα Δημοτικά τραγούδια και τις ωραιότατες ενδυμασίες που όλα μαζί αποτελούν την Ελ. παράδοση.

Και αυτή η Ελληνική παράδοση κράτησε αγνή την αγαπημένη μας πατρίδα από όλες τις βαρβαρικές επιδρομές από την αρχαία ως την νεότερη εποχή.

Γι' αυτό σήμερα κατά χιλιάδες οι ξένοι επισκέπτονται την πατρίδα μας για να θαυμάσουν τα υπέροχα Ελληνικά τοπία, αλλά περισσότερο να γνωρίσουν από κοντά τους Έλληνες με τα ήθη και έθιμα, με τις γιορτές τους.

Να γνωρίσουν τον Ελληνικό λαό που στο ένα χέρι κρατά το ένδοξο βιβλίο της Ιστορίας και στο άλλο την Ελληνική παράδοση. Είναι δε τόσο κοντά το ένα με το άλλο και μοιάζουν τα δυο με το στημόνι και το υφάδι και συνυφασμένα δημιουργούν το ιερότατο πανί που λέγεται Ελλάδα.

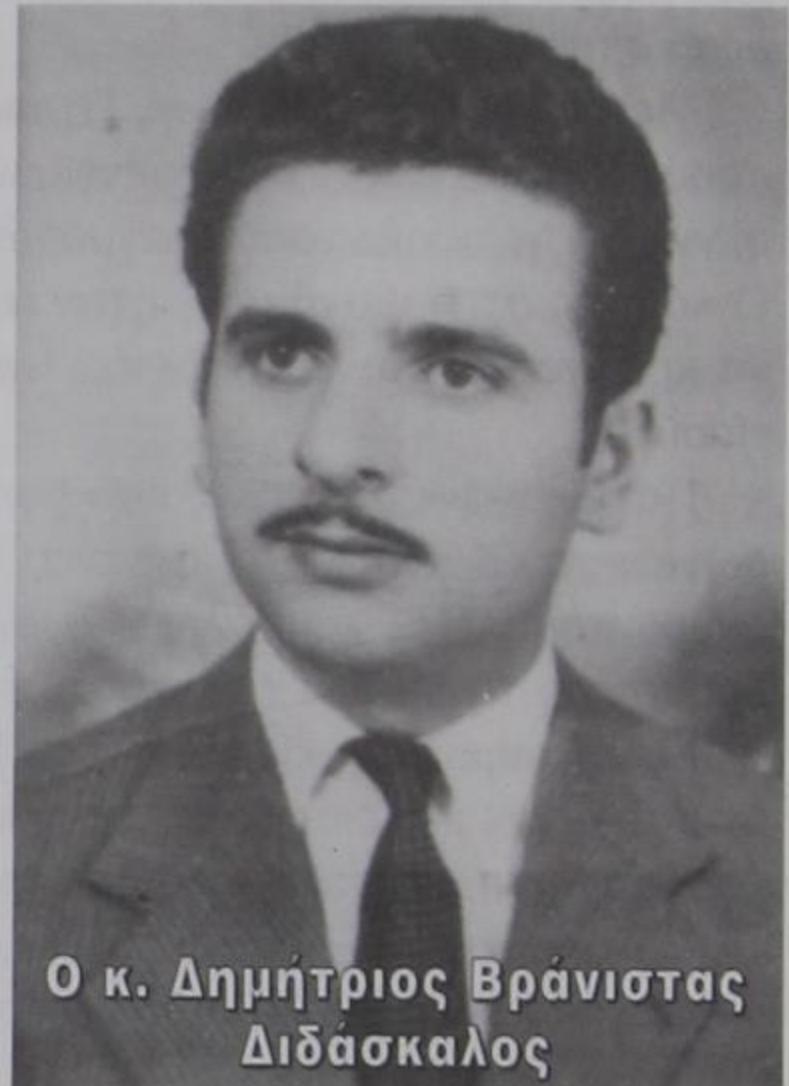
Και είναι όλα στην Ελλάδα τόσο όμορφα γιατί και βουνά και κάμποι και λίμνες και ποτάμια όλα έχουν κάτι το ξεχωριστό, έχουν την ιστορία τους κρύβουν κάποιο θρύλο, ένα ηρωικό κατόρθωμα, που μέσα από το σύγχρονο τεχνικό πολιτισμό περνούν αθάνατα και αναλλοίωτα και αγγίζουν την ψυχή κάθε Έλληνα.

Κρυστάλλινη η φωνή της κόρης ακούγεται από τον αργαλειό που υφαίνει.

Δακρύζουν τα μάτια του παππού όταν διηγείται ένα έθιμο κάποιο θρύλο. Λάμπουν τα μάτια του εγγονού που τον ακούει.

Νιώθουμε όλοι μας ιδιαίτερη χαρά όταν βρισκόμαστε σε ένα πανηγύρι ή σε ένα έθιμο όπως το σημερινό της Αποκριάς γιατί είναι Ελληνική παράδοση· γιατί μέσα κρύβεται η ίδια Ελληνική ψυχή.

Αν προσέξουμε σήμερα τον υλικό βίο του λαού μας θα δούμε δίπλα στα σιδερένια αλέτρια και βεντζινάροτρα, τα πανάρχαια ξύλινα. Δίπλα στα τελειότατα υφαντουργεία, τον πρωτόγονο αργαλειό δίπλα στο τελευταίας μόδας Ευρωπαϊκό κοστούμι, την φουστανέλα και τη βράκα, δίπλα στα θαυμάσια μέγαρα, τα ομοιόμορφα και πάνω σε πατροπαράδοτο σχέδιο καμωμένα σπιτάκια των χωρικών και τα καλύβια των ψαράδων και των βοσκών.

**Ο κ. Δημήτριος Βράνιστας
Διδάσκαλος**

Και αν προσέξουμε τον πνευματικό βίο του λαού: δίπλα στα μυθιστορήματα και διηγήματα στα ποιήματα και τα τραγούδια γνωστών δημιουργών της νεότερης Ελλάδος, θα βρούμε τα παραμύθια και τα τραγούδια τα κλέφτικα και τα ιστορικά που οι δημιουργοί τους είναι άγνωστοι.

Επίσης δίπλα στη χριστιανική πίστη που πηγάζει από τα ευαγγέλια, από τη διδασκαλία των αποστόλων και των πατέρων της εκκλησίας, θα βρούμε τις λογής παραδόσεις για τις νεραϊδες, τις λάμιες, τους καλικάντζαρους, τους βρικόλακες καθώς και την πίστη στη μαγεία και στη μαντική.

Όλα μαζί αποτελούν την Ελληνική παράδοση που μεταδίδεται από γενιά σε γενιά και είναι για μας η εθνική μας κληρονομιά.

Αγαπητά μου παιδιά: Μέσα από την πρόοδο και τον πολιτισμό παράλληλα με την ανάπτυξη και τα επιτεύγματα της επιστήμης κρατείστε άσβεστη στην ψυχή σας την αγάπη για την Ελλάδα, την αγάπη για την ιστορία της, τους θρύλους, τις παραδόσεις, την αγάπη για την Ελληνική παράδοση.

Αγκαλιάστε με όλη την δύναμη της ψυχής σας όλα τα αγνά Ελληνικά ήθη και έθιμα. Κρατείστε τα κοντά με περηφάνια γιατί σήμερα μ' όλο που καυχιόμαστε για την ένδοξη καταγωγή μας δε θέλουμε, δεν δείχνουμε αγάπη για να μη μας πουν καθυστερημένους.

Αλλά πρέπει να γνωρίζετε και να γνωρίζουμε όλοι μας ότι ένας λαός που χάνει την παράδοσή του μοιάζει με τον άνθρωπο που χάνει το μνημονικό του που έχει πάθει αμνησία. Το σήμερα και το αύριο είναι δεμένα με τα περασμένα και γίνεται το καθ' ένα ξεκίνημα του άλλου.

Μόνο με την παράδοση ο άνθρωπος δυναμώνει τη συνείδησή του νιώθει κοντά και μέσα τους προγόνους του χαίρεται και λυπάται μαζί τους και βλέπει σ' αυτούς τα ίδια αισθήματα, τις ίδιες ανησυχίες, τις ίδιες αδυναμίες και τους ίδιους στοχασμούς που βρίσκει στον ίδιο τον εαυτό του.

Αγαπητά μου παιδιά του Αμαράντου, της Ελλάδος και ολόκληρου του Ελληνισμού, όπου κι αν βρίσκεστε νιώστε διπλή χαρά όταν χορεύετε λεβέντικους Ελληνικούς χορούς, όταν φοράτε την γνήσια Ελληνική ενδυμασία, όταν βρίσκεστε σε κάποια γωνιά της Ελληνικής γης και ξετυλίγεται μπροστά σας ένα από τα τόσα ωραία έθιμα του τόπου μας και φροντίστε για τη μετάδοσή τους, γιατί εσείς θα είστε οι συνεχιστές της Ελληνικής παράδοσης και οι αυριανοί δάσκαλοί της.

Εσείς με τη θέληση και την αγάπη σας θα μεταδώσετε άσβεστη και ακέραιη την πνευματική κληρονομιά της χώρας μας που επί αιώνες, υπήρξε ο φωτοδότης και ο οδηγός κάθε πολιτισμού, κάθε κράτους, κάθε ανθρώπου.

Ευχαριστώ.

Σημείωση:

Ο κύριος Δημήτριος Βράνιστας συνταξιούχος πλέον Διδάσκαλος και εκλεκτό μέλος της κοινωνίας μας, ευγενώς παραχώρησε σειρά κειμένων και φωτογραφιών προς δημοσίευση. Είναι συνέχεια της πολύτιμης προσφοράς του ως Λειτουργού και Λαμπαδηφόρου του πνεύματος.

Για πολλά χρόνια Διδάσκαλος και στο χωριό μας, δίδαξε σε σειρά γενεών όχι μόνο τα πρώτα μυστικά της γνώσης και την αγάπη στα γράμματα, αλλά και τις αξίες που καθορίζουν την ευπρεπή πορεία στη ζωή. Γι όλα αυτά ένα μεγάλο ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς είναι ελάχιστο που μπορώ ταπεινά να πω, ως ένδειξη τιμής και σεβασμού για την μεγάλη διαχρονική πολύτιμη προσφορά του.

Παν. Στ. Ζακόπουλος

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ

Ο κάτωθι υπογράφων: 1) Θωμάς Τσώχος του Ζήκου, κάτοικος Αθηνών ΔΗΛΩΝΩ δτι μέ τήν επιστολή πού δημοσίευσα στό Περιοδικό ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ (τεύχος Νο 7 τού μηνός Δεκεμβρίου 2001), δέν είχα καμμία πρόθεση νά μειώσω τήν τιμή και υπόληψη τού συγχωριανού μου Βασιλείου Ζακόπουλου. Παρέδρου τού Δημ. Διαμερίσματος Αμαραντού Κονίτσης, αλλά νά εκφράσω από δεδικαιολογημένο ενδιαφέρον τήν συμβολή μας στήν επίλυση τών προβλημάτων τής Κοινότητός μας και τήν ενότητα και σύμπνοια όλων τών συγχωριανών μας.-

Επίσης Δηλώνω δτι στή συζήτηση τής 2-9-2001 στό καφενείο τού χωριού, δ.τι ελέχθη και από τίς δύο πλευρές και δ.τι εγράφη, έστω και μέ δύση υπερβολής (όπως π.χ "νά ξεκουμπιστούμε και νά μή ξαναπατήσουμε όλοι οι Αμαραντιώτες στόν Αμάραντο" -Βλ. Περιοδικό ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ Νο 7 σελ. 12) δέν είχε σκοπό νά εξυβρίσει ή συκοφαντήσει τόν ενάγοντα Βασίλειο Ζακόπουλο, τόν οποίο σέβομαι και τιμώ και αναγνωρίζω τήν προσφορά του μέχρι σήμερα στήν Κοινότητα Αμαραντού. Η παρούσα δήλωση μου αναλαμβάνω νά δημοσιευθεί στό αμέσως επόμενο πού θά εκδοθεί τεύχος τού Περιοδικού ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ.

Κατόπιν τούτου αμφότεροι οι διάδικοι δηλώνουν δτι αναλαμβάνουν τήν υποχρεώση νά ανακαλέσουν τίς εκατέρωθεν υποβληθείσες μηνύσεις πού εκφρέμούν μέχρι σήμερα και ευρίσκονται στό στάδιο τών ανακρίσεων.

- Επίσης δηλώνουμε αμφότεροι οι διάδικοι πρός τό Δικαστήριο Σας δτι δέν επιθυμούμε τήν έκδοση δικαστικής αποφάσεως και εξουσιοδοτούμε τούς πληρεξουσίους μας δικηγόρους νά εκφράσουν τήν θελησή μας αυτή

Ιωάννινα 19 Σεπτεμβρίου 2002

ΟΙ ΔΗΛΩΝΤΕΣ

Ενάγων
Βασ. Ζακόπουλος

Ο Εναγόμενος
Θωμάς Τσώχος

Η κληρονομιά μας

Τα κράτησαν οι Γέροντες
με νύχια και με δόντια
για να τ' αφήσουν θέλανε
απ' τα παιδιά στ' αγγόνια.

Όλοι είπαν Θεςχωρέστους
που αφήσαν θησαυρό
και αρχίσαν να χορεύουν
γύρω-γύρω στον ιστό.

Μα περάσανε τα χρόνια
κι άρχισε ο ιστός να φθείρει
και μας έμεινε μονάχα
το παλαιό μας το γεφύρι.

Ο Μύλος ήταν θησαυρός
μεγάλο μας καμάρι
όμως διέλυσε κι αυτός
κι έμεινε το λιθάρι.

Ο κύριος Στέφανος Τσιάτσης

Φάνης
(Στέφανος Τσιάτσης)

ΛΙΩΝΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΕΤΩΝ 69

Από μικρός εφύλαγα γίδια στο Τουρκοβούνι
 ανέβαινα τραγούδαγα ψηλά στο Γρεκοβούνι
 ανέβαινα κατάκορφα εκεί ψηλά στην Κούλια
 έπαιζα την φλογέρα μου και κοίταζα την πούλια
 πότε θα φέξει το πρωί να πάω στο χωριό μου
 για ν' ανταμώσω μια ξανθιά να πάρω τον καημό μου.
 Εκεί ψηλά με κάλεσαν, να πάω για φαντάρο
 άφησα το κοπάδι μου στην Παλιουριά απάνω
 όταν εγώ εγύρισα για να βρω το κοπάδι
 τ' αδελφιά μου το πούλησαν δε βρήκα ούτε ποδάρι.
 Κίνησα ο μαύρος κίνησα στο Σούλι εκεί απάνω
 για να καθίσω να σκεφτώ σαν τι δουλειά να κάνω
 μεσ' τα νταμάρια δούλεψα απ' το πρωί ως το βράδυ
 για είκοσι τέσσερις δραχμές μας έπαιρνε το βράδυ.
 Εκεί με προξενέψανε στην Πρέβεζα να πάω
 μοναχοκόρη μου δώσανε όπου την αγαπάω
 οι δυο μαζί δουλέψαμε νύχτα πρωί και μέρα
 περιουσία κάναμε για να τα βγάλουμε πέρα.
 Και τώρα άλλη μια φορά, μεσ' τα πενήντα χρόνια
 γίδια εφύλαγα πολλά στο Γρίκο στα Σογόνια
 άλογο μου πήρανε, καβάλα να πηγαίνω
 στα γιδομάντρια μ' αυτό τα γίδια μου ν' αρμέγω.
 Πήρα τα κύπρια μπροστά και τα σκυλιά από πίσω
 να βγω απάνω στα βουνά εκεί να τα βοσκήσω
 πήρα και τη φλογέρα μου μ' αυτή να τραγουδήσω
 ν' ακούσουν ράχες και βουνά κι όλες οι βλαχοπούλες
 που βρίσκουν πρόβατα πολλά στις πράσινες ραχούλες.
 Αητέ μου εσύ περήφανε αυτού ψηλά που κράζεις
 χαμήλωσε τις φτερούγες σου για να ρθεις να με πάρεις
 να πάμε απάνω στα βουνά στις κρυσταλλένιες βρύσες
 να χαμηλώσεις τα φτερά εκεί να με αφήσεις.

Λιώντος Θεόδωρος

Ο Κος Λιώντος Θεόδωρος γεννήθηκε το 1993 στον Αγ. Θωμά Πρεβέζης. Τέσσερα χρόνια τώρα επισκέπτεται τα Ιαματικά Λουτρά Αμαράντου και δίνει μία ξεχωριστή χαρούμενη νότα σε αυτά με τα τραγούδια και τη ζωντάνια του.

Μόλις διάβασε ένα από τα τεύχη του περιοδικού Αμάραντος αμέσως προθυμοποιήθη-

κε να δώσει στο περιοδικό ένα από τα ποιήματά του που αναφέρεται στη ζωή του από τον καιρό που κατάλαβε τον εαυτό του μέχρι σήμερα που βρίσκεται στην ηλικία των 69 ετών.

Ο Κος Λιώντος αυτή την στιγμή έχει δύο από τα μεγαλύτερα σούπερ μάρκετ στην Πρέβεζα όπου ζει με την γυναίκα του και τα τρία του παιδιά. Τα τοπωνύμια που αναφέρονται στο ποίημα βρίσκονται στην ευρύτερη περιοχή της Πρέβεζας.

Παναγιωτίδης Γεώργιος

Προς τους νέους μας

Το πρώτο αίτημα που μπαίνει για τους νέους στη σημερινή εξελιγμένη κοινωνία, είναι η μόρφωση, η διεύρυνση των γνώσεων και η κατάκτηση πτυχιακών τίτλων. Με αυτά τα εφόδια, ανεβάζουν τη νόησή τους, γίνονται αναγκαίοι και χρήσιμοι, ωφελούν και ωφελούνται. Και μπορεί να υπάρχουν απειράριθμοι επιστήμονες, όμως οι πραγματικοί πνευματικοί εργάτες είναι λίγοι. Γιατί εκείνο που αξίζει περισσότερο, είναι η ευρυμάθεια να έχει δημιουργήσει και ήθος. Χαρακτήρα ακέραιο, σεμνό, φιλάλληλο. «Δεν είναι το μυαλό αυτό που αξίζει, μα αυτό που το κατευθύνει, ο χαρακτήρας, η καρδιά, οι ευγενικές ιδιότητες και οι προοδευτικές ιδέες» γράφει ο Ντοστογιέφσκι.

Η εποχή μας όμως είναι χρηματολατρική, του υλικού συμφέροντος. Και παρ' ότι οι νέοι έχουν τις προϋποθέσεις για κάτι ανώτερο πέρα από τα καθιερωμένα, περιορίζονται στα στενά όρια της όποιας επιστήμης, μαθαίνοντας όσα χρειάζονται στο κυνήγι των χρημάτων και μόνο.

Όπως όμως σε κάθε κανόνα, έτσι κι εδώ υπάρχουν οι εξαιρέσεις. Σ' αυτές που η κοινωνία οφείλει την ισορροπία της, τον όποιο ανθρωπισμό της.

Φωτεινό παράδειγμα που μας κάνει ιδιαίτερα περήφανους είναι και ο αγαπητός συγχωριανός μας Βασίλης Αχιλ. Ζακόπουλος. Ενώ ήταν κάτοχος Παιδαγωγικού Πτυχίου και είχε εργασθεί σαν δάσκαλος στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση για διάστημα 6 (έξι) χρόνων, δεν εφησύχασε και δεν αρκέστηκε, δεν βολεύτηκε.

Έγινε από την διδακτική εμπειρία και παρακολουθώντας την επίδραση και την ραγδαία εξέλιξη των νέων τεχνολογιών και στον τομέα της εκπαίδευσης, αποφάσισε να αποκτήσει εξειδικευμένες γνώσεις με την απόκτηση μεταπτυχιακού και διδακτορικού τίτ-

Ο Βασίλειος Ζακόπουλος με τον πατέρα του κ. Αχιλλέα και στο μέσον τον καθηγητή του Κολίν Ουελς (Colin Wells) μετά την τελετή της απονομής του πτυχίου

λου και να συμβάλλει στην ανάπτυξη και ενσωμάτωσή τους στην διδασκαλία και μάθηση. Προς την κατεύθυνση αυτή έκανε μεταπτυχιακές σπουδές σε πανεπιστήμιο της Αγγλίας και πιο συγκεκριμένα έγινε κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου στην Τεχνολογία της Πληροφορίας στην Εκπαίδευση. M.A. (Master of Arts in Information Technology in Education) και διδακτορικού τίτλου στην Τεχνολογία της Πληροφορίας και Επικοινωνίας στην Εκπαίδευση. Ph.D (Doctor of Philosophy in Information and Communications Technology in Education).

Οι σπουδές αυτές σχετίζονται με την απόκτηση πρακτικών και εκπαιδευτικών δεξιοτήτων και γνώσεων στην αποτελεσματική χρήση των νέων τεχνολογιών της Πληροφορίας και της Επικοινωνίας, στη διαδικασία της μάθησης και της διδασκαλίας.

Κατά το διάστημα αυτό ο Βασίλης ανέπτυξε ερευνητική και συγγραφική δράση γύρω από το θέμα αυτό. Επίσης συμμετείχε σε αρκετά ερευνητικά σεμινάρια και συνέδρια στην Αγγλία και Ελλάδα.

Ο αγαπητός συγχωριανός, αποτελεί παράδειγμα για τους νέους μας, τους δημιουργικά ανήσυχους και φιλόδοξους. Σ' αυτούς που τάσσουν στη ζωή τους υψηλούς στόχους. Σ' αυτούς που δεν αισθάνονται ακόμη το χτυποκάρδι, την ανασφάλεια και την μειονεξία του χωριατόπαιδου.

Σ' αυτούς που δεν προτάσσουν ως δικαιολογία την οικονομική αδυναμία. Σ' αυτούς που δεν μυκτηρίζουν και θέλουν να σπάσουν την καθιερωμένη μιζέρια. Σ' αυτούς που θέλουν να διευρύνουν τις γνώσεις σε συνάρτηση με τους πτυχιακούς τίτλους και τη δημιουργία ήθους, για να βοηθήσουν τον εαυτό τους και τον τόπο τους.

«Αυγουστιάτικο αντάμωμα»

Κάθε καλοκαίρι και ειδικά τον Αύγουστο δίνεται η ευκαιρία σε μεγάλο αριθμό χωριανών να συναντιέται στο χωριό, να συζητάει, να ξαναθερμαίνονται οι σχέσεις και να γνωρίζεται περισσότερο με τις καινούργιες γενιές και αυτές μεταξύ τους.

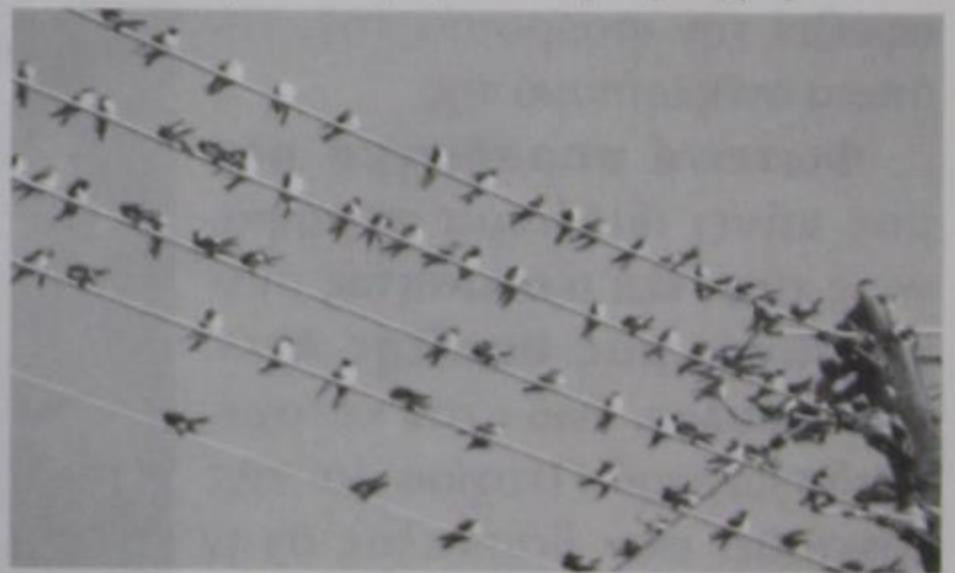
Φέτος μας ξάφνιασαν ευχάριστα, ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο με τη μεγάλη τους παρουσία.

Έδωσαν άλλο χρώμα στο χωριό, γέμισαν την ατμόσφαιρα από σφρίγος νεανικό από γέλιο παιδικό, μας μετέφεραν την αισιοδοξία τους και την ελπίδα για τη ζωή του χωριού.

Η κορυφαία στιγμή της «αντάμωσης» ήταν το Πανηγύρι στις 14 και 15 Αυγούστου που είχαν φροντίσει γι' αυτό από κοινού, ο «Πολιτιστικός» και η «Αδελφότητα».

Το μουσικό μέρος το κάλυψε ο γνωστός παραδοσιακός τραγουδιστής Ηλίας Κόντης και το συγκρότημά του.

Οι πρόεδροι των ΔΣ κ.κ. Χρ. Κούκης και Κων. Παναγιωτίδης ευχήθηκαν στους συγχωσυνέχεια στη σελ. 19

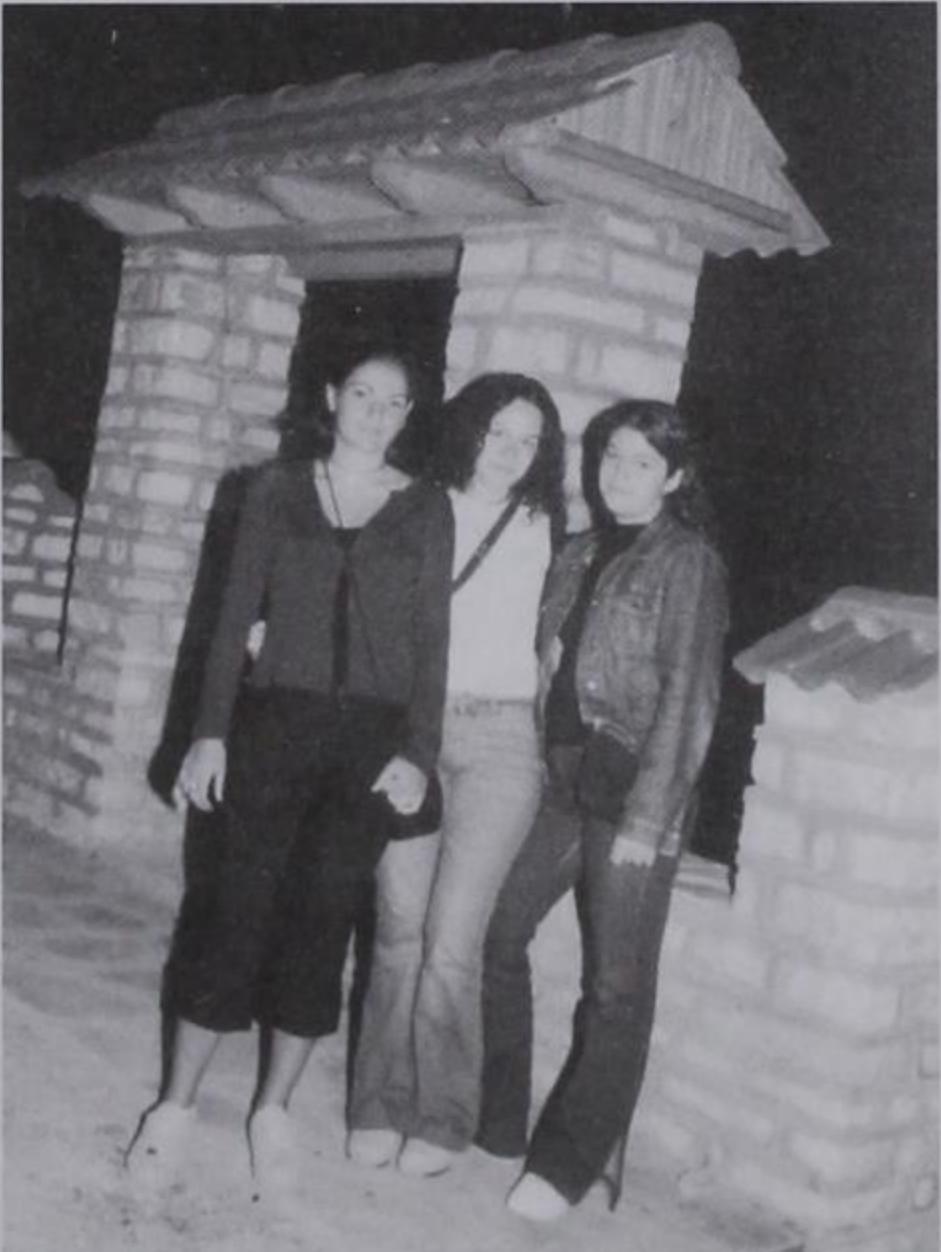
ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Οι νεαρές μητέρες του χωριού μας με τα παιδιά τους σέρνουν το χορό, δείχνοντας τους έτσι και το δρόμο της παράδοσης. Διακρίνονται αριστερά η Δανάη με την θεία της κ. Ειρήνη Δάψη, η Ιλιάνα-Παρθενία (Πένυ) κόρη της κ. Βικτ. Ζακοπούλου, η κ. Γεωργία Δάψη και η κ. Βικτ. Ζακοπούλου με την ανηψιά της Γαλάτια, κόρη της κ. Σταυρούλας Ζακοπούλου.

Η από κοινού συνεργασία πολιτιστικού και Αδελφότητος είχε αποτέλεσμα την καλή οργάνωση του πανηγυριού. Στη φωτ. ο κ. Φώτης Στέρτσος αντιπρόεδρος πολιτιστικού και ο κ. Χαρ. Παπαγιαννόπουλος ανακοινώνουν τους τυχερούς λαχνούς που επέλεξαν τα παιδιά.

Ο ερχομός των νέων φέτος στο χωριό ξεπέρασε κάθε προηγούμενο και μας γέμισε όλους με χαρά. Στη φωτ. από δεξιά η Αρετή Παπαγιαννοπούλου η Χριστίνα Παναγιωτοπούλου (κόρη της Σωσάνας) και η φίλη τους Ιωάννα. Μπροστά στην καινούργια είσοδο του σπιτιού της οικογένειας του κ. Παν. Στέρτσου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Η κ. Φλωρίτσα Σκορδά-
Γιούτσιου σέρνει
το χορό.
Την κρατάει
η κ. Ειρηνούλα
Βλαχάβα.

Η κυρία Χριστίνα
Κωστάκη έφθασε για
λίγες ημέρες από την
Αμερική (δεξιά).
Αριστερά ο πεθερός
της κ. Χαρ. Κωστάκης
με την οικογένεια
Π. Κούκη

Ένα ξεχωριστό
αντάμωμα, κάτω
μαχαλίτικο.
Τσιπουράκι αστεία
αλλά και δίκαια
παράπονα.
Από αριστ. Χρ. Ζιάκος,
Σπ. Ντάψης,
Αχ. Ντάψης,
Δημ. Ντάψης
και Ιωαν. Χούχης.

Η κυρία Ελισάβετ Τσιάτση-Σακκά, απέναντι
ο νιόπαντρος γιος της
Λευτέρης με τη σύζυγό του
Αλίκη (να ζήσουν) και στο
μέσον το ζεύγος Τσιάμη,
Νίκος και Γεωργία
από την Πυξαριά.

ριανούς χρόνια πολλά, καλή διασκέδαση και μήνυμα ενότητας, «ό, τι μας ενώνει, όχι ό, τι
μας χωρίζει».

Πρέπει να επισημάνω και το βαρύ κλίμα που επικρατούσε λόγω των πρόσφατων
θουνάτων νέων και αγαπητών ανθρώπων του χωριού μας.- Στη διάρκεια του πανηγυριού
έγινε και αγορά λαχείων, τα οποία κληρώθηκαν το βράδυ στις 15 προσφέροντας στους
τυχερούς πολλά και καλά δώρα.

Τα έσοδα, όπως ανακοίνωσαν οι σύλλογοι δια στόματος κ. Φώτη Στέρτσου, θα διατε-
θούν για την αγιογράφηση του Αγίου Γεωργίου.

Στις 16 Αυγούστου, έγινε η καθιερωμένη συνέλευση των συλλόγων με συμμετοχή των
κατοίκων. Εκτέθηκαν ορισμένα προβλήματα, όπως η διαχείριση του πανηγυριού από το
καφενείο ή από τους συλλόγους και το θέμα της ξυλείας επ' ωφελεία των κατοίκων (καυ-
σόξυλα). Όπως δημοσιεύθηκε φορά, δεν βγήκε κανένα συμπέρασμα, καμία απόφαση.

Όχι ότι φταιν οι συγκεκριμένοι, αλλά η επικρατούσα από ετών διαδικασία.

Γνώμη μου είναι, ότι θα πρέπει να ανακοινώνονται τα θέματα μερικές ημέρες πριν,
όπως ώστε ο καθένας να τα σκεφτεί και να μπορεί να πάρει θέση, να πει την άποψή
του. Δεν είναι δυνατόν, σε προβλήματα που εκτίθενται ξαφνικά, να βρει και ο άλλος αμέ-
σως τη λύση του. Επί πλέον να κρατούνται πρακτικά και ότι αποφασίζεται να υπάρχει η
δέσμευση για υλοποίηση. Άλλως όπως έχει αποδειχθεί δεν κάνουμε τίποτε έτσι. Και του
χρόνου καλύτερα...

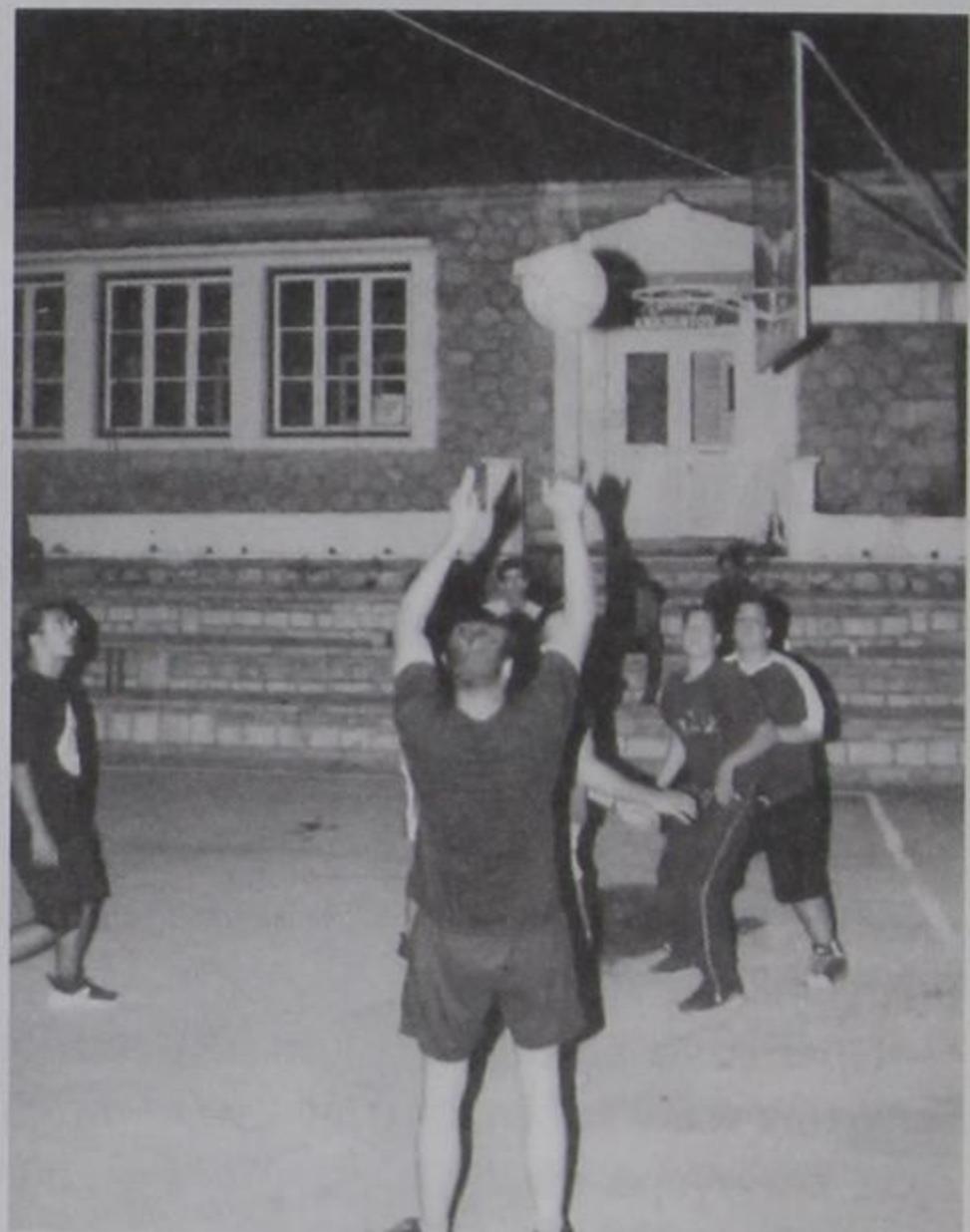
Νάραστε καλά και να καλανταρώνουμε!

«Ευ αγωνίζεσθαι»

Στα πλαίσια της σύσφιξης των σχέσεων και της καλής γειτονίας, μεταξύ των δύο χωριών, Αμαράντου και Αγ. Βαρβάρας διεξήχθη αγώνας καλαθοσφαίρισης (μπάσκετ) από τις νεολαίες. Και ο πάντα φιλόξενος Αμάραντος ως όφειλε να κάνει, υποχρέωσε σε... νίκη την Αγία Βαρβάρα εις βάρος του. Εξ' άλλου σημασία έχει το «ευ αγωνίζεσθαι». Άντε και του χρόνου... νάμαστε καλά και βλέπουμε.

Στη φωτ. διακρίνονται πλάτη ο Κων/νος Τσώχος απέναντι ο Κων/νος Γεράσης κι αριστερά ο Γ. Βουδούρης. (φωτ. αρχείο περιοδικού)

Η Λειτουργία στα ξωκλήσια

Ο ερχομός των αποδήμων στο χωριό, τους δίνει την ευκαιρία, να λειτουργήσουν και τους προστάτες Αγίους των, τα ξωκλήσια. Έτσι και φέτος λειτούργησαν αρκετά.

Του Αη Λια (Προφήτη Ηλία), της Αγίας Παρασκευής, του Αγίου Παντελεήμονα, του Αγίου Χαράλαμπου, του Αη Γιάννη (Αγίου Ιωάννη), της Παναγίας και του Αγίου Αθανασίου, το μόνο που συνέπεσε με τις ημέρες διαμονής μου στο χωριό και έτσι μπόρεσα να συμμετάσχω στη Θεία λειτουργία και να αποθανατίσω τις στιγμές των πιστών που παραυρέθηκαν για να τις μεταφέρω μέσω του «περιοδικού» στους αγαπητούς αναγνώστες.

Να ευχαριστήσω και τον Πατέρα Νικόλαο Μέμο, τον ιερέα του χωριού μας,

**Ο κ. Ιωαν. Ντούτσης
μοιράζει τη λειτουργία.**

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

για τις υπεράνθρωπες προσπάθειες που καταβάλλει, προκειμένου να ανταπεξέλθει σε όλες τις υποχρεώσεις και «απαιτήσεις» του ποιμνίου του.

Ο Άγιος Θεός να τον προστατεύει και να μας βοηθάει όλους να λειτουργούμε τα παρεκκλήσια μας!

Διακρίνονται:

Δεξιά η κ. Παν. Ζακοπούλου οι κ.κ. Μιλτιάδης και Κων. Ζακόπουλος, οι κ.κ. Βικ. Ζιάκου, Λευκ. Ντούτση Βικ. Ζακοπούλου και η Άννα Ζιακοπούλου.

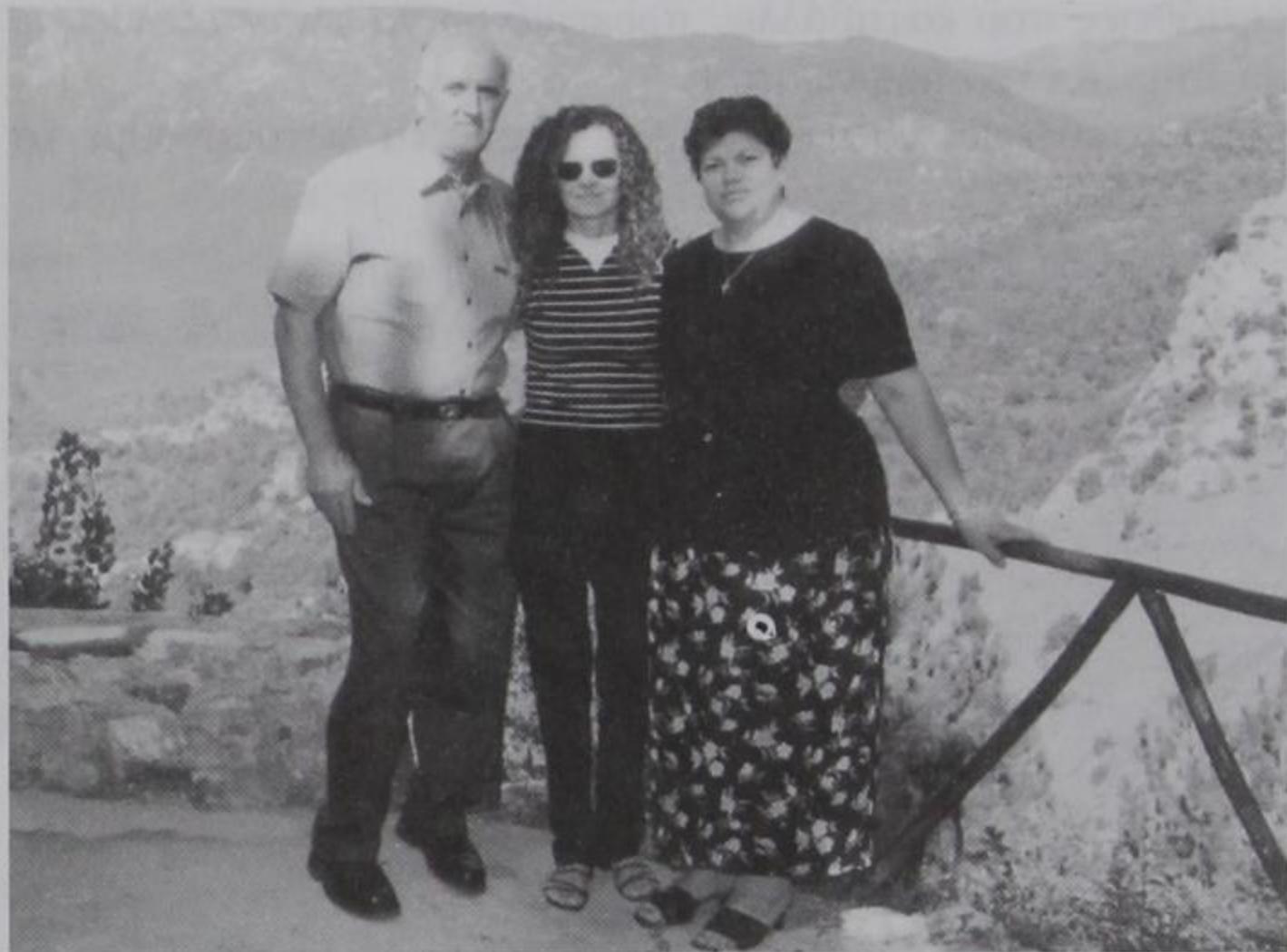
Διακρίνονται:

Δεξιά οι κ.κ.
Μαριάνθη Συρμακέση,
Σωσάνα Παναγιωτοπούλου,
Γιαννούλα Τσιάτση,
Βικτ. Κούγκουλη,
Ντίνα Γκουγκαρά,
Νίκη Ζάμπου,
Αφροδίτη Ζιάκου,
στο βάθος
η Πολυξ. Κασιόλα.

Αριστερά:

Ο κ. Κων. Ζακόπουλος
και οι κ.κ.
Πολ. Ζακοπούλου,
Έλλη Ζακοπούλου,
Γιαννούλα Τσιάτση, Σωσάνα
Παναγιωτοπούλου (καθιστή)
Άννα Ζακοπούλου,
Ντίνα Γκουγκαρά
και η Μερόπη Ντούτση.

Ο κ. Ιωάννης Τσάτσης
η κ. Σωσάνα Παναγιωτοπούλου
και η κ. Γιαννούλα Τσιάτση.

Αριστερά:
ο κ. Νικ. Ζακόπουλος, η κ.
Μερόπη Ντούτση
ο κ. Ι. Ντούτσης,
η κ. Έλλη Αχ. Ζακοπούλου,
η κ. Λευκοθέα Ντούτση,
η κ. Άννα Ζιακοπούλου,
ο κ. Κ. Ζακόπουλος,
η κ. Ευγ. Ζακοπούλου,
ο κ. Αχ. Ζακόπουλος,
η Αγγελική Ι. Ντούτση,
η Λευκ. Ι. Ντούτση¹,
η Έλλη Ν. Ζακοπούλου
και ο Απ. Ν. Ζακόπουλος

Μια επίσκεψη !!!

Προ εκπλήξεως βρέθηκα όταν επισκέφθηκα το σπίτι του αγαπητού μπάρμπα Λάμπρου Βλαχάβα. «Έλα να σου δείξω» μου είπε· και πριν κάνω λίγα βήματα στην αυλή, κρεμασμένη εμπρός μου μια μικρή «πολύτιμη συλλογή αντικειμένων που χρησιμοποιήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, από τα πολύ παλιά ως τις μέρες μας στις καθημερινές εργασίες.

Δικέλλι, τσάπτα, κασμάς, τανάλια, ζύγι, παλάντζα, σαμάρι, ντομπολίτσα και τόσα άλλα με τη σειρά κρεμασμένα καθαρισμένα και φροντισμένα δείχναν το μεράκι και το σεβασμό του ιδιοκτήτη τους για ότι του πρόσφεραν τόσα χρόνια. Λίγο πιο κει ένα μεγάλο ηλιακό δοχείο με υδραυλική σύνδεση για ζεστό νερό, πιο πάνω η ψησταριά, μια πανέξυπνη κατασκευή από κοινό βαρέλι. Και πίσω από την ανυποψίαστη πόρτα το εργαστήριο. Δεν έλλειπε τίποτε.

Ότι εργαλείο ήταν και είναι απαραίτητο, υπήρχε εκεί.

Όλα αυτά συνθέτουν το πληθωρικό του ταλέντο, την ευστροφία και το μεράκι του. Μας δείχνουν πόσο απαραίτητο είναι ένα Μουσείο στο χωριό. **Νάσαι πάντα καλά Μπάρμπα Λάμπρο...**

Αγαπηένο μου χωριό

19 Αυγούστου δυο μέρες μετά το γυρισμό μου από τον Αμάραντο.

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος μπόρεσα να πάω στο χωριό μου. Να προσκυνήσω τον Αη Γιώργη, να χορέψω στο πανηγύρι μας, να περπατήσω στους μαχαλάδες, να πιω νερό από τον Μύλο, να μιλήσω με φίλους που τόσο ήθελα να δω.

Μου είχαν λείψει...

Μόλις μπήκα στο χωριό ένιωσα γαλήνη και ηρεμία. Οι μυρωδιές από τα δέντρα και ο ήχος του κλαρίνου και του ντεφιού, με έκαναν να ζήσω έστω και για δυο μέρες κάτι το διαφορετικό.

Έζησα την κάθε στιγμή τόσο έντονα, παρακολουθούσα το καθετί πολύ προσεκτικά. Εκμεταλλεύτηκα και την τελευταία μέρα που θα έφευγα πηγαίνοντας στα Λουτρά. Ο

χορός των κλαριών των δέντρων από τον αέρα με μάγεψε. Ακόμα και στην εκκλησιά του Αη Γιώργη ανάβοντας το κεράκι μου ένιωσα μια Λάμψη. Όμως αυτή η Λάμψη δεν κράτησε πολύ, γιατί ήρθε η ώρα του γυρισμού από τα Λουτρά στο χωριό όπου θα χαιρετούσαμε και θα φεύγαμε από τον Αμάραντο.

Φεύγοντας το μυαλό μου ήταν εκεί.

Πόσο λυπάμαι που φύγαμε. Ακόμα και τώρα που γράφω το μυαλό μου είναι σε σένα, αγαπημένο μου χωριό.

Φιλικά
Σταυρούλα (κόρη Γρηγορίου Ζακόπουλου)

Ενθυμίσεις

Σύμφωνα με τα λεγόμενα της γιαγιάς μου Σταυρούλας το χωριό παλιά το είχαν αιχμαλωτίσει οι Τούρκοι και το ονόμασαν εγκάι-Ισβορ.

Όλα τα σπίτια είχαν Τούρκους.

Όμως με την βοήθεια του Αη Γιώργη έφυγαν οι Τούρκοι, τους κυνήγησε και τους χτύπησε με το ποδάρι του και τους έφτασε στο προσήλιο και ονομάστηκε το χωριό Αμάραντος.

Μετά από αυτό όταν πήγαιναν οι χωριανοί για συντρίλα δηλ. Ζητιανιά στην Αλβανία τους ρωτούσαν: «Ζει ο Αη Γιώργης;» και απάνταγαν: «Ζει, ζει και βασιλεύει». Τους λυπόντουσαν και τους έδιναν τόσα πολλά τρόφιμα που δεν είχαν που να τα φορτώσουν. Και ακόμα λέει ότι τον Αη Γιώργη τον είχαν κλέψει οι Στρατσανίτες, όμως Αυτός γύρισε πίσω στον Αμάραντο. Μετά απ' αυτό τον έκλεψαν ξανά και ξανά και από τότε δεν φανερώθηκε στο χωριό...

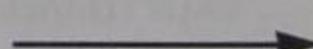
Για το γνήσιο των ενθυμήσεων
Σταυρούλα Γρηγ. Ζακοπούλου

Νανουρίσματα παραδοσιακά

Τάρνα ταρνανίστε με
ζάχαρη ποτίστε με

Τάρνα τα και ταρνανά
τα παιδιά μου τα καλά

Πέρδικα από τη φτέρη
ποιον να στείλω να σε φέρει
στέλνω το να στέλνω τ' άλλο
στέλνω το χελιδονάκι πουναί
γρήγορο πουλάκι.

Έμπνευση

της κ. Σταυρούλας

Γρηγ. Ζακοπούλου

Να σε φέρει στο χωριό που το λεν
Αμάραντο.

Να σε πάει στα Λουτρά και στου Μύλου
τα νερά.

Να σε φέρει στον Αη Γιώργη στον επάνω
Μαχαλά παιζουν τα καλά παιδιά, Σπύρος,
Μαίρη, Βούλα, Νίκος κι άλλα καμιά δεκαριά.
Να σε πάει, εκεί ψηλά στον Αη Θανάση τα
βουνά. Να σε πάει για καφέ του Κατή τον
καφενέ και στου Κούκη για ρακί.

Ελάτε χωριανοί να σύρουμε χορό, έξω
απ' τον Αη Γιώργη, κάτω από τον Έλατο,
που είναι στο όμορφο χωριό που το λεν
Αμάραντο.

Ο Γεώργιος Ζακόπουλος η κ. Σταυρούλα Ζακοπούλου
μ' ένα απ' τα παιδιά τους.

ΕΚΛΟΓΗ ΗΓΕΤΗ ΣΤΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΡΧΗ

Ο ηγέτης που θα αναδείξουμε στις εκλογές της 13ης Οκτωβρίου 2002 πρέπει να έχει
κατά την ταπεινή μου άποψη τα παρακάτω προσόντα ήτοι:

Πρέπει να είναι αυτάρκης αυτόνομος αυτεξούσιος και αυτόφωτος χωρίς κηδεμόνες και
χωρίς εξαρτήσεις από κέντρα που βρίσκονται έξω από το Νομό ή το Δήμο. Να αντλεί τη
δύναμη του μόνο από το λαό και να την χρησιμοποιεί μόνο για το συμφέρον του λαού.

Να είναι άνθρωπος καλλιεργημένος και με ευαισθησίες.

Να τον διακρίνει η ακεραιότητα του χαρακτήρα του, η υπευθυνότητα των πράξεών
του, να έχει ήθος ανεπιληπτο και αξιοπρέπεια, ανιδιοτέλεια και αντικειμενικότητα, ευφυία
και ευρύτητα πνεύματος.

Να είναι αφοσιωμένος στο έργο του, να έχει στο αίμα του (στο πετσί του) την έφεση
για προσφορά και δημιουργία.

Να είναι καταξιωμένος οικογενειακά, κοινωνικά και επαγγελματικά.

Η αποτυχία στους τομείς αυτούς ελάχιστα ή καθόλου εγγυάται την επιτυχία του στα έργα.

Να ενεργεί συναινετικά, συλλογικά, δημοκρατικά και συσπειρωτικά και να είναι απαλλαγμένος από το σύνδρομο της ευθυνοφοβίας για να μπορεί με θάρρος και λεβεντιά, να αναλαμβάνει τις ευθύνες του, αλλά και το ρίσκο, όσες φορές το επιβάλλει το συμφέρον του τόπου και των συμπολιτών του.

Να έχει Διοικητικές ικανότητες να γνωρίζει τη λειτουργία της Διοίκησης για να ξέρει τι, από που και πώς να απαιτεί.

Να επιλέγει σωστά και με αντικειμενικά κριτήρια τους συνεργάτες του, από όλους τους πολιτικούς χώρους και να τοποθετεί τον κατάλληλο στη θέση που μπορεί να αποδώσει καλύτερα. Να είναι αφεγάδιαστος και να έχει ΗΘΟΣ, καθότι οι δημόσιοι άντρες κρίνονται για το ήθος με το οποίο διατυπώνουν τις απόψεις τους.

Τέλος τα χαρίσματα των υποψηφίων πρέπει να υπερτερούν δίχως άλλο των όποιων κομματικών χρισμάτων. Τέτοιους Άρχοντες χρειαζόμαστε τόσο στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση όσο και στη Δημαρχική τοιαύτη.

Το ερώτημά μου είναι: Μπορούμε να τους βρούμε;

Η απάντηση είναι: Μπορούμε αν δεν παρασυρθούμε από εκείνους που μας προτείνουν ασπόνδυλους και υποτακτικούς.

Έτσι δεν είναι;

Γι' αυτό ψηφοφόρε σκέψου καλά όταν θα πας στην κάλπη να ψηφίσεις. Από μας εξαρτάται αν θέλουμε να έχουμε χριστή Διοίκηση.

Ο ψηφοφόρος της γειτονιάς

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΣΙΜΟΣ

(επισκέπτης Λουτρών)

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ μας

Σε μια εποχή που τα πάντα κυβερνώνται από το συμφέρον και το χρήμα, υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που τοποθετούνται υπεράνω αυτών. Οι υποψήφιοι για το Τοπικό Συμβούλιο του χωριού μας.

Με τόσα συσσωρευμένα προβλήματα, με το κέντρο αποφάσεων αλλού, χωρίς οικονομικό όφελος, **γίνονται εθελοντές για να σηκώσουν το βάρος**, να εκθέσουν τον εαυτό τους, να αφιερώσουν χρόνο και χρήμα (αφού ο μισθός είναι ελάχιστος) να φθαρούν ψυχολογικά, για να δει ο τόπος μας και μεις καλύτερες μέρες.

Κι όσο κι αν φαίνεται σε μερικούς παράξενο που αναφέρομαι σε προβλήματα, θα

παραθέσω ορισμένα από τα πολλά συσσωρευμένα κυρίως από την αδυναμία του μέχρι τώρα Τοπικού Συμβουλίου και του «Καποδιστριακού Κέντρου».

- Η ασφάλεια του χωριού.
- Η διαχειριστική κατάσταση των Λουτρών και του Ξενώνα
- Η επαναλειτουργία των παλαιών λουτήρων κατ' απαίτηση των επισκεπτών και των ιδιωτών και του νέου ξενώνα.
- Η διαχείριση των δασών μας και το τοπογραφικό, επ' ωφελεία των κατοίκων.
- Η επικινδυνότητα λόγω καθιζήσεως του εδάφους.
- Το αποχετευτικό.
- Το επαρχιακό οδικό δίκτυο.
- Το νεκροταφείο.
- Ο Μύλος.
- Η αξιοποίηση του «καινούργιου» σχολείου και η συντήρησή του, Μουσείο, ιατρείο (εξοπλισμός) κ.λ.π.
- Η διεύρυνση της πλατείας του παλαιού σχολείου.
- Συντήρηση της πλατείας του Αγ. Γεωργίου.
- Μεταφορά του νερού της Δέσης με αποτέλεσμα περισσότερες καλλιεργήσιμες εκτάσεις, αύξηση του νερού των πηγών, πολ/σμός πανίδας χλωρίδας.
- Αξιοποίηση και των υδάτων του Ζιάσιακα, μικρό υδροηλεκτρικό, εμφιάλωση κ.λ.π.
- Αξιοποίηση του άχρηστου Σταύλου της Ραμνίτσας.
- Λειτουργία της νέας δεξαμενής.
- Συγκοινωνία (ΚΤΕΛ). Δημοτική ή κοινοτική συγκοινωνία.
- Το εσωτερικό οδικό δίκτυο (καλντερίμια) και του κάτω μαχαλά και ο φωτισμός.
- Ο δρόμος από τη βρύση του Αη Γιώργη που πέσαν τόνοι τσιμέντου και όχι μόνο δεν εξυπηρετεί τίποτε έτσι που έγινε, αλλά κατέστρεψε τον παλαιό κύριο δρόμο (από τους Παπαδάτες) και έκλεισε τις εισόδους και εξόδους κήπων και σπιτιών από εννέα οικογένειες. Αυτά εν ολίγοις.

Και είναι τόσα πολλά και περισσότερα. Και τα προηγούμενα χρόνια τι γινόταν; Δεν θα το εξετάσω.

Ας κοιτάξουμε μπροστά. Ας βοηθήσουμε το όποιο καινούργιο τοπικό συμβούλιο εκλεγεί, να μπορέσει να παλέψει με το Καποδιστριακό «θεριό» του Δήμου για το **καλό του χωριού μας και των κατοίκων του και μόνο!!!**

Φωτ. εξωφύλλου

Πρόεδρος μετά Κοινοτικού Συμβουλίου Αμαράντου 1934

Αριστερά: Σωτήριος Γιαννάτης,

Παναγιώτης Κωστάτης, Απόστολος Τσώχος,

Νικόλας Παπαμιχάλης (Ματσούκας)

και Γεώργιος Παπαδήμας (κατόπιν ιερέας).

Τη φωτ. μου έδωσε η κ. Καλλιάνθη Ζάμπου,

την οποία θερμά ευχαριστώ.

Αγαπητοί χωριανοί

Αποφάσισα να θέσω υποψηφιότητα για το τοπικό Συμβούλιο του χωριού μας.

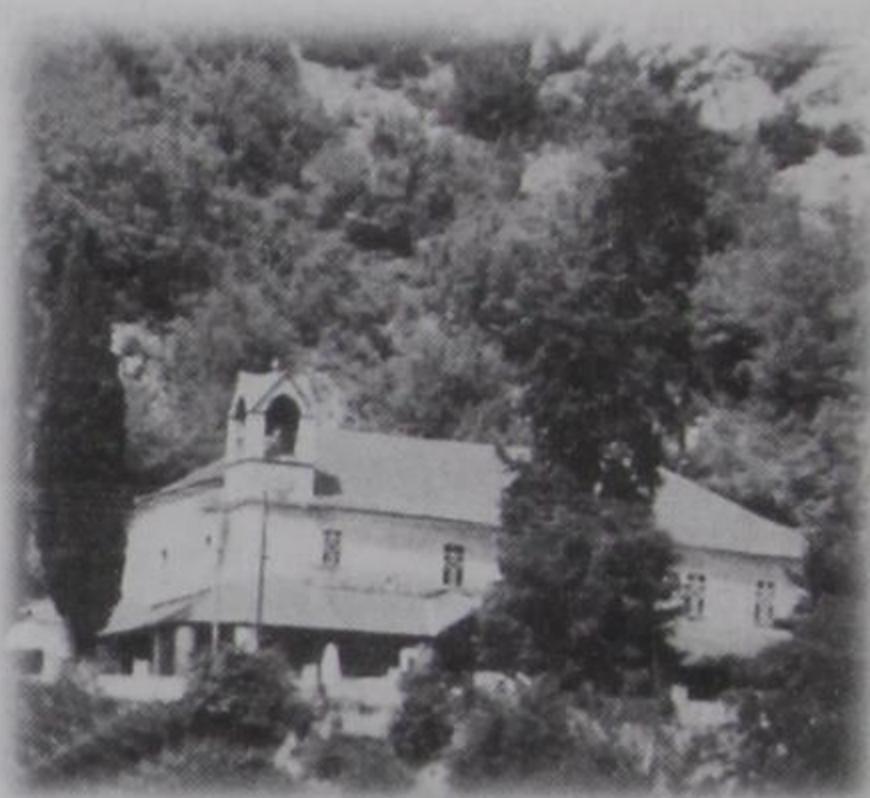
Ζω και εργάζομαι κοντά στο χωριό και βλέπω τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι χωριανοί μας και κυρίως αυτοί που είναι μόνιμοι κάτοικοι.

Βρίσκονται σε μια ηλικία που με το δίκιο τους και την απαίτησή τους περιμένουν από μας τους νεότερους να προσφέρουμε κάτι περισσότερο και γι αυτούς.

Η τελευταία τετραετία όχι μόνο δεν πρόσφερε αλλά δημιούργησε τεράστια προβλήματα.

Νομίζω και πρέπει να αλλάξουμε και να δημιουργήσουμε καλύτερες συνθήκες για καλύτερη ποιότητα ζωής και γι αυτούς που ζουν στο χωριό μας και για την νεότερη γενιά που ακολουθεί.

Ζητώ την ψήφο σας και την υποστήριξή σας και εγώ θα προσπαθήσω με όλη τη δύναμη και την αγάπη για το χωριό μας και πάνω απ' όλα τη βοήθεια του Αη Γιώργη, να μας προστατεύει από κάθε κακό και δυσκολία να κάνουμε ένα χωριό καλύτερο από κάθε άλλο.

**Με σεβασμό και εκτίμηση
προς όλους Σας
Χαρίκλεια Ι. Γεράση**

Οι υποψήφιοι του Τοπικού μας Συμβουλίου

(επί του τυπογραφείου, με αλφαριθμητική σειρά)

- Συνδυασμός Σπύρου Κιτσάτη
Χαρίκλεια Ντάψη-Γεράση, Ευανθία Νόκου-Σαμουκατσίδου, Στέφανος Τσιάτσης του Αποστόλου.
- Συνδυασμός Μάκη Χατζηεφραιμίδη
Νικόλαος Ζιάκος του Αντωνίου,
Ανθούλα Μανώλη-Ντάνα,
Γεώργιος Παναγιωτίδης του Νικολάου.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

Αθήνα 10 Σεπτεμβρίου 2002

Προς:

1. Πολιτιστικό Σύλλογο Αμαράντου Κόνιτσας - Παλλάδος Αθηνάς 48
2. Αδελφότητα Αμαράντου - Μενάνδρου 20 - Αθήνα
3. Θωμά Τσώχο - Ραψάνης 6 - Αθήνα
4. Παναγιώτη Ζακόπουλο - Κρήτης 23 και Χαλκίδος - Χαλάνδρι

Κοινοποίηση: Βασιλείο Ζακόπουλο - Σαράφη 4 - Ιωάννινα

ΘΕΜΑ: Σχετικά με το δημοσίευμα στο περιοδικό «ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ» και την προσφυγή στα δικαστήρια του κ. Βασιλείου Ζακόπουλου.

Αγαπητοί συμπατριώτες,

Με λύπη μας πληροφορηθήκαμε ότι ο κ. Βασιλείος Ζακόπουλος, πρώην Πρόεδρος της Κοινότητας Αμαράντου, προσέφυγε στα ποινικά και πολιτικά δικαστήρια κατά των Θωμά Τσώχου και Παναγιώτη Ζακόπουλου, θεωρώντας ότι κάποιο δημοσίευμα του κ. Τσώχου, με τον τίτλο «Λόγια του Καφενείου», που καταχωρήθηκε στο λαογραφικό και τοπικο-ιστορικό περιοδικό ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ, περιέχει συκοφαντικές γι' αυτόν αναφορές, επιδιώκοντας αφ' ενός μεν χρηματική ικανοποίηση ποσού 100.000 Ευρώ και αφ' ετέρου την ποινική τους τιμωρία.

Κατ' αρχήν, ευελπιστούμε ότι τώρα που σας γράφομε τις σκέψεις μας αυτές για την υπόθεση αυτή, θα έχει διευθετηθεί μεταξύ σας το όλον θέμα, όπως αρμόζει και επιβάλλεται. Εάν όμως, παρά ταύτα, δεν έχει διευθετηθεί ακόμη η όλη διαφορά σας, σας προτέπομε, εν ονόματι του Ηπειρωτισμού, που όλοι μας υπηρετούμε, καθένας από το δικό του μετερίζι, να προβείτε σε αμοιβαίες εξηγήσεις των προθέσεών σας, που δεν απέβλεπαν σε καμία περίπτωση, είμαστε βέβαιοι γι' αυτό, στη συκοφάντηση ή την εξύβριση του κ. Βασιλείου Ζακόπουλου.

Έτσι, με τις αμοιβαίες δηλώσεις σας, ότι σέβεστε και τιμάτε ο ένας τον άλλον, και ότι δεν είχατε πρόθεση μείωσης της τιμής και της υπολήψεως του άλλου, θα καταργηθούν οι μεταξύ σας δίκες και θα ομαλοποιηθούν οι σχέσεις σας, για το καλό του χωριού σας, της Αδελφότητάς σας και των συγχωριανών σας.

Με την ευκαιρία αυτή, σας διαβεβαιώνουμε ότι παρακολουθούμε και εκτιμούμε το έργο της Αδελφότητάς σας, και του περιοδικού σας, το οποίο επιτυχώς υπηρετείται από τους ασχολούμενους μ' αυτό, εκλεκτούς φίλους μας κ.κ. Παν. Ζακόπουλο και Θωμά Τσώχο, νέα άτομα που σ' αυτά στηριζόμαστε για τη συνέχιση του πολιτιστικού έργου το οποίο όλοι υπηρετούμε. Άλλωστε, με τον κ. Βασιλείο Ζακόπουλο, τότε Κοινοτάρχη του Αμαράντου, είχαμε καλή συνεργασία, που απέβλεπε στο καλό των χωριών της Επαρχίας

μας. Αναγνώσαμε το όλο περιεχόμενο του κειμένου υπό τον τίτλο: «Λόγια του...καφενείου» και δεν βρίσκομε πρόθεση του συντάκτη του για δυσφήμιση του κ. Ζακόπουλου, αλλά διάθεση, και μάλιστα έντονη, να γίνουν διάφορες ενέργειες επ' ωφελεία του χωριού σας και των κατοίκων του. Αυτό το στοιχείο πρέπει να εξαρθεί στις μεταξύ σας εξηγήσεις και όχι δήθεν συκοφαντική πρόθεση του συντάκτη του κειμένου.

Με τη βεβαιότητα ότι δεν θα αφήσετε να προκληθούν δυσμενή σχόλια για τον Αμάραντο και τους κατοίκους του και δεν θα αποτρέψετε τα νέα παιδιά να συμμετέχουν και να δραστηριοποιούνται στους Συλλόγους, από τέτοιες ενέργειες σε βάρος τους.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς

Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος: Μιχαήλ Ν. Μαρτσέκης

Αίσιο τέλος!

Αίσιο τέλος είχε η εκδίκαση της αγωγής του κ. Βασ. Ζακόπουλου εναντίον του κ. Θωμά Τσώχου και κ. Παν. Ζακόπουλου. Αφού δόθηκαν οι εκατέρωθεν εξηγήσεις υπογράφτηκε δήλωση και η περιπέτεια έληξε. Να τονίσω τη συμβολή σ' αυτό όλων των συγχωριανών (με τον τρόπο του ο καθένας) κυρίως των μαρτύρων, οι οποίοι ναι μεν τυπικά ονομάζονταν μάρτυρες υπερασπίσεως ή κατηγορίας, ουσιαστικά όμως όλοι προσπάθησαν με τις καταθέσεις τους να οδηγήσουν στην εξομάλυνση και τον συμβιβασμό. Σημαντική ήταν και η συμβολή του προέδρου του δικαστηρίου, που δήλωσε συγκινημένος ακούγοντας «ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ» και μας προέτρεψε να χορέψουμε το ομώνυμο τραγούδι. Και ασφαλώς δεν μπορώ να αγνοήσω την ουσιαστική παρέμβαση του Δημάρχου κ. Χατζηεφραιμίδη ο οποίος παρευρέθηκε στη διάρκεια της διαδικασίας και μετά το τέλος συνέβαλε κατά πολύ στο συμβιβασμό. Άλλα πάνω απ' όλα όμως, αυτό που μέτρησε ήταν η διάθεση των αντιδίκων να σταματήσουν ως εδώ, για να συνεχίσουμε όλοι αγαπημένοι τη δημιουργική πορεία του χωριού μας! Η δήλωση των αντιδίκων δημοσιεύεται στη σελ. 12 όπου ήταν και το επίμαχο άρθρο.

Αναμνηστική
Αριστ. Θ. Τσώχος, Παν. Ζακόπουλος,
Ι. Γεράσης, Γ. Κατής, Βασ. Ζακόπουλος,
Γ. Παναγιωτίδης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι:

Στον Ιερό Ναό Περιβλέπτου Ιωαννίνων στις 27 Ιουλίου ημέρα Σάββατο και ώρα 7 μ.μ. ετελέσθη το Μυστήριο του Γάμου μεταξύ του **Χριστόφορου Ζώνιου** (του Κων/νου και της Μαρίας) και της **Γεωργίας Ζακοπούλου** (του Βασιλείου και της Άννας). Μεταξύ των καλεσμένων παρευρέθηκαν και πολλοί Αμαραντιώτες.
Να ζήσουν με υγεία, ευτυχία και καλούς απογόνους.

Κηδείες:

- Ο Κωνσταντίνος Κυρίτσης του Σωτηρίου και της Σεβαστής, γεννήθηκε το 1955. Υπηρετούσε ως Σμηναγός στο Άκτιο Πρεβέζης. Παντρεμένος με την Άννα απέκτησαν τον Σωτήρη και την Στεφανία. Το μοιραίο επήλθε στις 8 Αυγούστου. Η σεπτή σορός του μεταφέρθηκε στο Βόλο, όπου και ετάφη. Θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς.
- Ο Παναγιώτης Βλάνος του Κων/νου και της Πολυξένης γεννήθηκε στις 15/01/1944. Παντρεμένος με την Έλλη Πλιάτσικα, απέκτησαν δύο παιδιά, τον Κωνσταντίνο και την Πολυξένη. Απεδήμησε εις Κύριον στις 12/08/2002. Η σεπτή σορός του εκλιπόντος αναπαύεται στη γη της Κόνιτσας. Θερμά συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς.
- Η Βικτωρία Παπαδήμα του Σωτηρίου γεννήθηκε το 1930. Παντρεύτηκε το Θωμά Σιαμπέκα στον Άγιο Μηνά Ζαγορίου. Απέκτησαν τρία παιδιά, το Χρήστο, το Γιώργο και την Αγγελική. Απεβίωσε στις 16 Αυγούστου του 2002. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τη σκεπάζει. Συλλυπητήρια σε όλους τους συγγενείς.

Εκταφές:

- Ο Γεώργιος Ζάμπος γεννήθηκε στις 6/9/1921. Γονείς του ήταν ο Δήμος και η Λαμπρινή. Παντρεύτηκε την Καλλιάνθη Παπαδήμα και απέκτησαν τέσσερα παιδιά, τη Δημητρούλα, το Δημήτριο, το Σπυρίδωνα και την Αναστασία. Ασχολήθηκε με το επάγγελμα του κτίστη και του πτελεκάνου. Απεβίωσε στις 29 Μαρτίου του 1996, στην Αίγινα. Τα οστά μεταφέρθηκαν στη γενέθλιο γη του, τον αγαπημένο του Αμάραντο. Το Μνημόσυνο έγινε στις 18 Αυγούστου του 2002. Αιωνία του η μνήμη.
- Ο Σωτήριος Ζιάκος του Χρήστου και της Σοφίας, γεννήθηκε στις 15/3/1923. Παντρεύτηκε την Άννα Στέρτσιου και απέκτησαν τρία παιδιά. Την Αντωνία, το Χρήστο και τη Σοφία. Επί σειρά ετών διετέλεσε Αγροφύλακας στον Αμάραντο. Απεβίωσε στις 16/2/1996 και η ανακομιδή οστών έγινε στις 10/8/2002. Αιωνία του η μνήμη.
- Η Ευδοκία Κυρίτση του Λάμπρου και της Κωνσταντίνας γεννήθηκε το 1912. Παντρεύτηκε τον Γιώργο Γιαννάτη και απέκτησαν έξι παιδιά, το Χρήστο, το Νίκο, τον Παναγιώτη την Ελένη, τη Ρίτσα και την Άλκμηνη. Απεβίωσε στη Θεσ/κη το 1998. Έγινε η εκταφή και τα οστά μεταφέρθηκαν στον Αμάραντο όπου έγινε και Μνημόσυνο στις 4 Αυγούστου 2002. Αιωνία της η μνήμη.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

— AMAPANTOS —

Διακρίνονται από αριστερά: Κων. Απ. Ζακόπουλος, Κων. Ασωνίης, Φώτιος Τσιάτσης, Παν. Παπαγιαννόπουλος, και Χρήστος Ζιάκος.
(Τη φωτ. έδωσε ο κ. Κων. Απ. Ζακόπουλος τον οποίο ευχαριστώ θερμά.)